

Số 131

Tuổi hoa

NĂM THỨ CHÍN - BẢN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

Số 131

NGÀY 15 THÁNG 6
1970

CHỦ-NHIỆM :
CHÂN - TÍN

CHỦ BÚT :
NGUYỄN - TRƯỜNG - SƠN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
QUYÊN-DI

TRINH BÀY :
VI-VI

QUẢN-LÝ :
VÔ-VĂN-HỮU

Tạp - chí TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng. Tòa-soạn : 38
Kỳ - Đồng, Saigon. Dây
nối : 99.034. Giá mỗi số
20đ. Công-sở giá gấp đôi.
Báo dài hạn : Một năm 24
số 480đ. Miền Trung và
Cao Nguyên Trung Phần
520đ. Giá ủng hộ 800đ.
trở lên. Thư từ, bài vở
gửi Quyên-Di. Bưu phiếu,
Chi phiếu đề Vô - văn -
Hữu.

● Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

Cơn lốc	KIM HAI	3
Mái nhà xưa	BÍCH THỦY	14
Láng giềng	NGUYỄN THÁI HẢI	19
Thơ Trần miên Trường		24
Nguyên và tuổi thơ	CỎ DẠI	27
Ngục thất giữa rừng già	MINH QUÂN và MỸ LAN	32
Giải đáp thắc mắc	HOÀNG ĐĂNG CẤP	40
Vườn thơ Tuổi Hoa	QUYÊN DI phụ trách	44

ĐỒNG CỎ NON : TRINH CHÍ phụ trách

Bông cải vàng (thơ)	THƯƠNG HƯƠNG	51
Chiếc đồng hồ của em	VĨ NGỌC	52
Giọt nước mắt đen	MINH TRANG	56

TRANH BÌA : Hướng về tương lai của VI VI

cơn lốc

● KIM HAI

CON đường mòn vương vãi nước. Mùa mưa đã về. Mỗi buổi chiều khi những đám mây đen ở phương Nam ùn ùn kéo đến là Ly chạy vội ra sau nhà bưng rổ chén bát và cái lò nấu đem vào nấu dưới gầm giường. Đôi khi, những cái áo, cái quần giặt trễ còn ẩm ẩm nước cũng phải đem vào vắt ở thành ghế gỗ hay đầu giường. Mùi áo quần ẩm khó ngửi chi lạ. Ly ghét nên đôi lúc nó giả vờ bỏ quên cho nước mưa giặt quần giặt áo lại lần nữa. Chiều nay, trời oi bức hơn mọi bữa. Mây trên trời từng đợt ngùn ngụt như bông gòn bần. Ly tần mẫn nghịch vẽ hình người nhàn nhú trên đất bằng một cộng chổi ngắn. Thỉnh thoảng ngược mắt nhìn trời. Mọi lần, bà Ba mẹ nó chả cần cần dặn gì hết. Nhưng hồi trưa bà tạt gánh hàng rong về nhà đánh thức giấc ngủ

trưa quá sớm của nó và bảo nó coi chừng đồ đạc, nhà cửa. Bữa nay ngó bộ mưa to. Mưa to. Ly ngao ngán lắm rồi. Con mưa dài hơn mọi ngày và sầm sập như trút nước. Con hẻm nhỏ lênh láng. Nước từ ống cống ngoài đường dâng lên. Nước trên trời đổ xuống y như là nước ở sông Saigon được đổ dồn về xóm cả. Rác rến, bụi bùn đục ngầu ngầu. Ly phải nhảy lên giường, chồm hòm, bao nhiêu đồ đạc, chén bát, chổi, chai lọ, nước mắm, than củi, ghế, thùng đựng áo quần đều thượng cả lên giường lên mặt cái bàn gỗ tạp. Sót lại bất cứ thứ gì ở trên mặt đất là thứ đó mất. Nước chảy như muốn lôi cuốn cả cột nhà đi. Đồ đạc trôi dạt từ nhà này sang nhà khác. Ly là chúa muốn lợi nước, thế mà khi tanh mưa, nhìn con hẻm lênh bênh toàn vật bần, Ly không dám. Bây giờ, ngồi trên ngạch cửa, Ly mong ngóng cho cơn mưa lớn dừng tới. Tới một ngày là Ly cực khổ suốt cả mấy ngày hôm sau. Nước lên đã cực mà lúc nước rút, càng cực hơn. Cong lưng quét dọn bùn rác vương vãi trên nền nhà, quần quít chân giường, chân bàn cũng đủ ớn đến tận cổ. Thế mà đã xong, cứ lần dọn này chưa xong thì một cơn mưa khác lại ụp xuống. Rồi cũng rác, cũng gói to, gói nhỏ tanh tưới, nhớp nháp, bần bần, linh tinh. Ly lại cong lưng quét dọn đến rỗ chán.

Mặt trời phía Tây vẫn còn bồng rạt đằng lưng. Nhưng phía Đông thì báo hiệu một cơn mưa như chĩnh đồ sắp đến. Trời không cả một ngọn gió thoảng. Con ngõ nhỏ vắng tanh. Quán nước bà Ba lơ thơ hai ông khách mặc áo ka ki,

đầu trần, mặt mũi đỏ gay trước ly bia sùi bọt. Chốc nữa, nếu trời chưa mưa và số võ chai trên bàn lòn ngồn phải chắt xuống chân bàn thì thế nào cũng có một màn đấu võ mồm gay cấn giữa hai ông khách Lưu Linh cho mà xem. Ly lang tai chờ cơ hội. Con nít sẽ đồ ra khá đông, đàn bà ở nhà nội trợ, đàn ông thất nghiệp đều có mặt. Võ mồm có thể thành võ tay, võ chân. Thật là một pha giải trí không tiền. Ly chờ đợi trong háo hức. Nhưng trí tưởng tượng tắt ngang. Nó cụt hứng nhìn một ông khách thò tay vào túi áo, ông kia gõ lách cách trên mặt bàn. Trả tiền, đứng dậy, ra đi. Chán ơ là chán. Ly nhổ phẹt ngum nước bọt lộn ngồn cát đứng dậy vung đôi chân tê rần. Nó lấy ngón tay thấm nước bọt thoa thoa vào đầu ngón cái bàn chân. Mẹo trị bệnh tê mà nó đã học được của con Kỳ bán chuối chiêm. Máu vẫn còn rậm rật dưới làn da gây cảm giác khó chịu. Ly nhăn mặt dậm thỉnh thỉnh bàn chân phải, rồi chân bên kia.

— Trời mưa tới rồi mà chưa chịu dọn nhà còn đứng đó.

Ly quay ngoắt lại. Nó bĩu môi trả lời bà Bé. Người ta đợi mưa từ hồi chiều rồi chớ bộ. Dân sống hẻm từ nhỏ đến lớn mà. Mới ở hẻm có một mùa mưa năm ngoái mà cũng làm tàng. Ly nhủ thầm trong bụng nhưng vẫn vào nhà, ra sau bếp.

Khi Ly dọn xong đồ đạc lên bàn, lên giường và chắc chắn không có một vật gì có thể trôi đi khỏi nhà được, nó bung thau đồ giặt giở hồi sáng ra trước ngõ. Áo quần thì nhộp nhúa mà xà bong

lại hiếm hơn cơm. Chà xát mãi đến đỏ ửng hai bàn tay cũng không có lấy chút bọt xà phòng nào. Ly hắt thau nước hẳn, đục lờ lên nền đất khô khốc.. Nước sùi bọt ngấm nhanh như chớp Ấy thế mà tí nữa, có mưa thời nước lại tràn trề cho mà xem. Thau nước giặt, rồi lại thau nước xỏ. Ly đồ nhàu ra bờ đường. Quần áo đầy ngồn vắt kỹ cuốn từng cuộn như dây chảo. Ly tung tung áo quần từng cái một vắt lên sợi giây thép căng một đầu ở cột nhà, đầu kia lên bờ tường nhà cạnh.

— Ê Ly, mày đồ nước thì phải ngó trước ngó sau chớ, bộ nhà công cộng sao mà đồ đầy qua nhà tao vậy này...

Tiếng nói chua như giấm, giấm giắt sau lưng. Ly quay ngoắt lại. Con Bè tay chống nạnh, tay xĩa xối chỉ vũng nước còn sùi bong bóng lan tràn qua kẽ ván nhà nó. Ly mở môi định nói vài lời qua quýt cho xong, nhưng thấy đáng điệu con Bè làm tàng quá, những câu trả đũa bỗng dừng cuộn cuộn tuôn qua miệng :

— Nước nôi gì. Sao ông trời ông mưa trời nhà trời cửa mày không giở lên nói với ông đi. Đừng có làm tàng hoài, người ta lỡ chớ bộ cố tình sao ?

— Lỡ nữa hử. Nhà mày mày muốn đồ nước thầy tia mày, còn nhà tao mày đồ nước tao quánh hất tóc đi.

Ly quơ tay, mặt đỏ phừng phừng Con nhỏ lối quá rồi.

— Đó, giở thì quánh đi. Đừng thấy người ta hiền mà làm tàng. Đừng có làm tàng nghe mày. Đừng có làm tàng nghe mày.

Ly lập đi lập lại câu đừng có làm tâng. Nó cố hét cho rõ to để át luôn tiếng cãi lại của con Bê. Nhưng hình như con Bê đang nói gì mà có trường, có cô giáo. Ly thôi nói, lóng tai.

— Học dốt mà cũng làm bộ. Tao biết quá mà. Mày hỗn vậy hèn gì cô thầy đuổi lên đuổi xuống hoài. Đồ hỗn, đồ bị thầy đuổi. Đồ...

Ly uất ức, nước mắt bỗng dừng muốn trào ra khỏi hai viền mi. Nhưng Ly nhất định không khóc trước mặt con nhỏ xấu xa này. Không Ly không khóc được. Phải xông vào cào cắn nó cho đã nư. Phải túm được mấy chùm tóc lưa thưa cháy đỏ kia dẫn xuống mới đã giận. Tại sao nó dám đá động đến cái nghèo của Ly. Mỗi thương tâm mà Ly vẫn dấu mình để tự an ủi. Ly không được cấp sách đến trường. Ly nghèo không có tiền trả tiền học thì mặc kệ Ly. Ai mượn nó. Ai mượn nó xia vô. Ý nghĩ thầm thoát qua kẽ răng thành câu nói giữa chừng ngẹn nghẹn.

— Ai, ai mượn mày xia vô chuyện tao. Tao nghèo, tao dốt, tao không có tiền để học đó mày làm gì tao chưa. Tao không ăn cướp, ăn giựt của đứa nào hết. Mày, mày thối tha... Mày có chịu đi về bên không, tao xách chổi tao quét chết cha mày bây giờ. Đi về, đi về khỏi nhà tao. Đi về... Tao bảo mày đi về...

Mắt Ly long lên. Hai hàm răng siết lại, hung dữ. Con Bê chân chờ giây lát, rồi vòng chạy về nhà. Vừa đi vừa nói vót, chửi vói lại:

— Tao đâu có thêm ở nhà mày. Đứng trong nhà mày lấy cái việc học bị cô đuổi. Dốt bị cô đuổi Bị cô đuổi. Bị cô đuổi...

Từng chữ từng câu xoáy mạnh vào tai Ly. Nước mắt chảy dài. Ly quẹt má. Tức thời không chịu được. Cũng chỉ tại thau đồ này. Ly vớt vớ thau áo quần đánh lộp bộp trên nền đất ướt. Ngồi thừ người một lát, Ly đành chổi dậy giữ phơi mớ áo quần còn lại. Trên trời, mây lù mù kéo thấp. Mặt đất dịu mát. Vừa khi Ly cất chiếc thau không lên gác bếp thì những giọt mưa đầu đã lả tả. Rồi bỗng liền theo cơn gió đi qua trên mái đem theo mùi hăng nồng của đất ẩm, trận mưa lớn đầu mùa bắt đầu. Ly ngồi chồm hồm trên giường. Nhìn ra bên ngoài, con ngõ hẹp phút chốc đã trở thành một giòng sông nhớp nhúa, hai bờ cứ ăn rộng mãi. Nước lấp ló bạc thềm. Nước tràn qua kẽ hở và cứ thế tràn ào ạt vào nhà, tràn từ bốn phía. Từ trên trời rơi xuống, từ nhà bên cạnh tràn sang. Từ hiên trước, từ nhà bếp. Chiếc giường trải chiếu đã âm ẩm nước. Ly vội vã cuộn tròn lại. Cơn mưa kéo dài đến hơn nửa tiếng đồng hồ rồi dịu dần. Ly đã nghe thấy tiếng lộp sột ở nhà cạnh. Tiếng người la động động.

— Trời ơi, nước còn ủa vô như sông mà mày tát nước làm chi vậy. Đồ ngu.

Chiếc guốc của ai lạc lỏng trôi lênh bênh tấp vào cửa nhà. Ly vói chân khéo đẩy ra ngoài. Theo dòng nước, màu đen của nước sơn lẫn vào giòng nước đỏ đục.

— Quét nước đi chớ Chỗn, quét đại ra đi.

Tiếng con Bê la lối rõ mồn một tiếp liền là tiếng chổi sồn sột, tiếng nước khua động. Cơn tức

hồi nãy đã dội bây giờ ứa nghẹn lên cổ. Ly hứ một mình. Nó nhảy từ trên giường xuống đất. Nước bắn tung tóe lên hai ống quần khô xấn cao. Tìm cái chổi Ly bắt đầu quét tới tấp. Đáng lẽ quét hẳn ra ngoài cửa. Ly cố ý quét xiên xiên một bên cho nước lọt qua kẽ ván nhà con Bê. Tiếng thảng Chỗn cầu nhàu :

— Quét hoài mà nước tràn «dô» hoài, hong thấy hết.

— Quét đại đi, quét ra ngõ, ra sau vườn, ra hai bên, vừa quét vừa biếu mấy đũa nhấc nhóm quét nhà quét cửa để nước khỏi tràn qua nhà người khác. Đồ lười biếng.

Con Bê kéo dài tiếng sau cùng. Ly lóng tai nghe nhưng cũng nhận mình có lỗi, nó làm thình và cơn tức cũng nhạt đi từ từ. Cả xóm hoạt động tới tấp. Nhà nào cũng xoàn xoạt nước. Trẻ con chỉ mặc độc cái quần cộc nhảy nhì nha nhì nhô ngoài đường hẻm đang đầy nước. Nước đã đục bị khuấy lộn càng đục thêm. Bây giờ là giờ bãi sở. Trời còn sáng, nhưng mặt trời chắc đã lặn từ khi cơn mưa chưa chấm dứt. Tiếng bánh xe đua nước. Tiếng còi tin tin của những chiếc Honda, Suzuki ròn rã, ồn ào. Mỗi khi một chiếc xe vô ý không chịu giảm tốc độ khi vào hẻm là mỗi lần những câu chưởi thề tới tấp vang lên ở nhà này, nhà kia. Nước bùn bắn tung vào nhà họ, bắn trên mặt trên mũi người đi bộ. Bà Ba đã gánh gánh hàng nặng về nhà. Ly đang lau lại mấy cái chân ghế đầy bùn. Cái bếp dầu Ly đã đặt cẩn thận trên bàn đang cháy đầy khói vì bị ẩm.

Lúc lục tìm đồ ăn trong gánh, Ly phát giác thấy gánh hàng của mẹ lạ hơn mấy bữa. Nó hỏi bà Ba lúc đó đang bận kỳ cọ hai bàn chân đầy cáu bẩn.

— Bữa nay mẹ bán cả đồ hộp nữa hả mẹ.

— Ừa, bán bánh kẹo không ế quá nhưt là mùa mưa tới rồi, ít người mua lắm. Tao mua đồ hộp để bán cho con nít lỏi xóm với cho thợ đi làm ăn trưa.

— Có hộp bánh trái cây không mẹ ?

Ly nhớ đến những hộp trái cây xanh đỏ vàng trông ngon mắt mà con Bê vẫn thường ăn nhời nhời ở ngạch cửa. Chả vì mẹ nó chuyên môn bán đồ hộp của Mỹ mà. Ly vẫn thường ao ước được nếm mùi vị cho biết, nhưng chẳng bao giờ nó dám rờ đến một hàng quà nào. Nó chỉ sợ mấy bà bán hàng chưởi chỏ lúc nó không đủ tiền mua sau khi trả giá, hoặc trả giá quá rẻ. Nó ướm lời xin mẹ :

— Mẹ cho con một hộp bánh đi mẹ.

— Trời ơi, chưa bán được hộp nào, mới mua mở hàng mà mầy đã đòi xin trước.

— Cho con một hộp ăn thử đi mẹ

Bà Ba đã rửa xong chân tay đến gánh hàng soạn sửa :

— Đây nè, có cái đồ mở hộp để ở thúng bên kia. Ăn cơm rồi mới được ăn bánh nghe chưa. Bán cái điệu này lỗ vốn là cái chắc.

Ly sầm soi cái hộp màu cửt ngựa. Nó lúc lắc bên tai. Hộp có vẻ đặc. Nó định mở hộp, nhưng loay hoay mãi với con dao mở hộp đuôi nhây. Bà Ba cản năn :

— Thôi để đó đã chớ, đi nấu cơm cho rồi.

— Ủa mà bữa nì mà không mua đồ ăn ?

— Đồ ăn làm gì, có đồ hộp đó. Lấy cái hộp thịt dầm bông này nè, khui ra rồi đem bỏ nước mắm vô nấu, cho thêm chút nước, kho ăn cơm.

Ly chép miệng :

— Có ngon không mẹ ?

— Không ngon cũng phải ăn.

— Chắc ngon mẹ hử ?

— Ủa...

Bữa cơm tối, sau một cơn mưa, trong không khí mát dịu còn thơm hơi nước, đã trở nên ngon lành. Ly nghĩ đến nhà con Bê, má nó bán đồ Mỹ nên mau « giàu » ghê, nó có tiền đi học đàng hoàng, em nó cũng đi học, lâu lâu, Ly thấy hình như túi nó cũng có chút ít tiền, nó mua ô mai dãi tụi bạn trong lớp, nên tụi nó thích con Bê lắm. Riêng Ly thì ghét con Bê quá, thật ra hai đứa nó đâu có ghét nhau, ở gần nhà, học cùng lớp thì không thân cũng quen. Nhưng có một bữa, con Bê đá con Ti Tô của Ly một cái rõ mạnh, con chó Ti Tô mà Ly nuôi nấng và thương như em, mà con Ti Tô có làm gì đâu cho cam, nó chỉ có tội ngửi ngửi vào bát cơm của thằng Chỗn đặt ở mép giường, thế mà con Bê đá Ti Tô một đá. Con Ti Tô kêu la thảm thiết rồi từ bữa đó nó bỏ cơm nằm rên hừ hừ được mấy ngày rồi chết. Ly gây với con Bê một trận kịch liệt nhưng vẫn không lại cái miệng chanh chua của con Bê. Hai đứa xem nhau như kẻ thù từ đấy. Chợt nhớ ra, Ly nói với mẹ :

— Mẹ ơi, vài bữa đầu tháng mẹ

cho con đi học trở lại nghe mẹ ? Bà Ba bỏ giờ bát cơm đặt xuống chiếu :

— Chiếu manh thì thử phận chiếu manh đi con ời. Má chạy gạo còn dờ hơi ra, thôi học đến biết đọc biết viết là được rồi. Bây giờ giúp mẹ buôn bán là vừa. Tao định kiếm thêm tiền sang cho mấy cái thùng bán thuốc lá ở cửa rạp xi nê đàng chợ đó.

Ly hớt lời :

— Không, mẹ cho con đi học lại mẹ nghe. Con Bê lớn hơn con mà vẫn còn đi học đó mẹ.

— Nhà nó có tiền mà con bị với nó sao ?

— Vài bữa nữa má cũng có tiền như má con Bê mà ?

Bà Ba ngạc nhiên :

— Ai nói với mày vậy ?

— Thì má không thấy má con Bê nhờ bán đồ hộp của Mỹ mà mau giàu, bữa nay má cũng bán đồ hộp rồi má cũng có tiền như má nó chớ gì ?

— Không phải đâu con ời, giàu có có số có phần hết.

Bà Ba ngồi suy nghĩ hồi lâu. Để cho con Ly bỏ học như bữa trước bà cũng buồn lắm, nhưng biết làm sao. Thời buổi càng ngày càng khó khăn, mắc mớ thêm, bà lại còn trả tiền nhà, tiền nước. Bao nhiêu là thứ tiền mà chỉ trông cậy vào gánh hàng rong nhỏ xiu này. Ly nghỉ học, bà bớt được một gánh nặng trăm cân. Bây giờ nó lại đòi đi học bà không biết nói sao. Một lát bà thở dài chầm chầm khuyên con :

— Thôi được rồi, má sẽ cho con đi học lại nhưng má nói trước

đề con biết là nhà mình không dư dả gì cho cam đâu. Mặc dù má bán đồ hộp, nhưng mỗi hộp lời một hai đồng là cùng. Vậy má rán kiếm tiền trả tiền học cho con thì mình cũng chịu tàn tiện thêm một chút nghe.

Hình ảnh con Bê với những trái ô mai vẫn còn vương vấn trong đầu Ly, nó thắc mắc hỏi mẹ :

— Má ơi, sao nhà con Bê cũng bán đồ hộp mà lời nhiều.

— Má đâu có biết...

— Ôi, bà Sáu Chương buôn bán lời nhiều thì ai mà lạ.

Ly và má quay ra ngoài cửa. Bóng tối lờ mờ. Ngọn đèn dầu không đủ soi sáng, nhưng nghe giọng nói Ly cũng biết đó là ông Tư bán vé số.

— Sao chú biết hả chú Tư.

— Cả xóm ai mà không biết. Chỉ có chị là không biết thôi.

— Nhưng làm sao cho bán có lời thật nhiều chú Tư.

— Nói đề mà nói, chớ làm ăn như vậy thất đức lắm tui bây ơi.

— Cái gì mà thất đức chú Tư. Bà Sáu Chương bán đồ hộp như má cháu mà.

— Ừ thì bà cũng bán đồ hộp. Nhưng má mầy bán cái kiểu đó tốt. Ma Rốc mới có tiền cho mầy đi học đi hành.

Ly ngơ ngác không hiểu gì hết. Chớ bà Sáu Chương làm gì đâu. Ly vẫn thấy bà gánh hàng đồ hộp bán cho lối xóm, cho thợ thầy mà. Tiếng bà Ba nói nhỏ :

— Chú nói nhỏ nhỏ kẻo bác Sáu nghe được thì phiền. Thật ra tui

cũng hồng biết làm cách nào mà bác Sáu buôn bán giỏi vậy. Hay là con người có số có vận chú Tư.

Chú Tư vắt điều thuốc cháy giỏ ra ngoài hiên. Giọng chú sệt sệt khi nói nhỏ :

— Không có gì đâu chị Tư, chị biết đồ hộp đó bà mua ở đâu không ? Ăn vào có nước đi tiêu đến chết luôn.

Bà Ba à một tiếng nhỏ.

— Như vậy thất đức chết.

— Mà làm sao hả chú Tư.

Chú Tư nheo nheo mắt.

— Mầy bạn với con Bê mà không biết hả. Chị em nó thường ra xa lộ lượm đồ hộp người ta vất đi đó. Hoặc bà mua của tụi nhỏ khác cũng lượm được ở trên. Đồ hư, quá thời gian người ta đốt bỏ.

— Nhưng vẫn còn lành lặn hả chú Tư.

— Thì lẽ dĩ nhiên, đồ hộp mà, chỉ có độc thôi. Bán cái đó lời lắm, không vốn hoặc vốn khoảng mấy chục đồng đã mua được cả gánh đồ hộp.

Ly đâu có thêm nghe gì nữa. Óc nó suy tính nhiều chuyện thiệt hơn. Lòng nó bỗng ham muốn ra xa lộ nhặt những đồ hộp về bán. Lời được nhiều, nó sẽ có tiền trả tiền học, có tiền mua ô mai cho tụi bạn cùng lớp ăn, có tiền đề con Bê hết làm tàng. Nhưng muốn vậy trước hết phải nhờ con Bê chỉ chỗ nào để lấy đồ hộp. Sau bữa cơm. Má ngồi nói chuyện với chú Tư. Ly cầm lấy hộp bánh trái cây ra khỏi nhà ngó lom lom vào nhà con Bê tìm kiếm. Đợi một lát, con Bê ra trước cửa tay dẫn theo đứa em nhỏ nhất nhà. Ly mon men lại gần :

— Chuyện hồi chiều xí xóa nghe
mày.

Con Bè quay ngoắt mặt đi không
thèm trả lời.

— Tao có cái bánh tụi mình ăn
chung nghe.

Con Bè hơi liếc nhìn về phía hộp
bánh của Ly. Nó dự dự một chút
rồi lại làm thình dất em đi về phía
đầu ngõ. Ly tức lắm. Con nhỏ làm
phách ghè. Ly nói thêm một câu
nữa :

— Cuối tháng tao đi học lại, tao
vội lắm ngồi cạnh nhau nhen.

Con Bè vẫn làm thình. Thằng bé
bị lôi đi đã tri kéo lại Ly đưa chiếc

bánh lên miệng như chơi. Đứa bé
thấy thế dùng dằng tay chú miệng
mếu máo đòi bánh. Con Bè vô tình
vẫn cố lôi em. Đứa bé ngồi bịch
xuống đất dẩy mạnh hai chân. Con
Bè đành đứng lại dỗ em. Nhưng
càng dỗ, nó càng khóc dữ, miệng
ngọng ngịu.

— Bánh... Bánh... hu hu...

Con Bè liếc mắt nhìn Ly một giây
rồi lại cúi xuống vỗ về thằng Bé.
Ly đến gần, tay bẻ một miếng
bánh đút vào miệng đứa nhỏ. Đứa
nhỏ nín khóc ngay. Mặt con Bè dịu
lại, nó cũng cảm thấy bên lên.
Nhưng mùi bánh lại thơm quá đời.
Nó buột miệng quở :

— Bánh thơm quá.

— Ừa, bữa nay mà tao bán đồ hộp
cho tao một hộp, mày ăn một chút
nghe.

Con Bè không gạt đầu cũng không
lắc đầu. Ly bẻ một miếng lớn đưa
cho Bè. Con Bè cầm lấy nhưng vẫn
ra vẻ hờ hững.

— Tụi mình ra lề đường ngồi
chơi đi.

Con Bè đã ăn bánh, lắc đầu.

— Thôi, hồi nãy tao ra, ngoài đó
chưa có xe chở rác đi còn hồi lắm.

— Ở đây cũng dơ quá, nước đầy
hẻm.

Ly sợ mất cơ hội tốt nói vội vàng :

— Hay thôi, tụi mình ngồi đây
nói chuyện chơi.

Hai đứa ngồi thụp xuống, nhưng
chẳng đứa nào moi ra được một

câu nào. Mãi chấp sau, Ly ấp ứng một câu :

— Trời tối quá rồi.

— Ừa, mà mầy nói thiệt hay giỡn. Cuối tháng đi học hả.

— Chớ sao, mà tao cho tao tiền trả tiền học.

— Ừa, mầy đi học đi, cô giáo cứ nói tội nghiệp mầy hoài. Cô nói tại ông Hiệu Trưởng hồng cho mầy học nên cô mới không dám cho mầy vào lớp.

Ly gật đầu :

— Hồi mầy nhớ cho tao mượn vở coi lại nghe.

Bánh đã hết tự bao giờ. Ly đưa ngón tay út quét chung quanh thành hộp đưa lên miệng rồi quăng cái hộp không. Cái lon gặp nước kêu lộp bộp mấy tiếng rồi im lặng. Hai đứa cũng không còn chuyện gì để mà nói. Mấy lần, Ly định hỏi con Bê xem thử lấy đồ hộp ở đâu nhưng nó cứ ngán ngại. Rủ con Bê không chịu nói thì ê mặt.

— Nè Ly, mà mầy bán đồ hộp có đỡ không ?

Ly dè dặt :

— Tao không biết vì bữa nay là bữa đầu tiên bà mua đồ hộp về bán. Nhưng tao nghe nói hình như không lời nhiều đâu mậy.

— Bán đồ hộp mầy được ăn thịt hộp bằng thích.

Ly liếm môi, một giây im lặng rồi quyết định :

— Bê nè, bữa nào mầy đi một đồ hộp dẫn tao đi với nghe.

Con Bê quay hẳn người lại đưa mắt nhìn bạn dò xét.

— Ai nói vậy.

Ly chối :

— Tao biết mờ.

— Trên xa lộ thiếu gì, nhưng họ canh kỹ lắm mầy ơi.

— Mầy đi lấy được đó.

— Nhưng cực lắm, mà mầy biết bà xách chổi bà quánh tao chết.

Ly năn nỉ :

— Kê, tao không nói với bà đâu. Phải đi như mầy tao mới có đủ tiền đi học chớ. Mầy có thích tao đi học không.

Con Bê nhìn bạn thương hại.

— Thôi được rồi, khi nào tao đi tao rủ nghe, nhưng nhất định không nói cho ai hay, không rủ ai đi theo nghe. Thề đi.

Ly mừng quýnh, nó nói nhanh :

— Được, được, tao thề.

— Bây giờ mầy về nhà kiếm một cái thùng giấy cũ, loại thùng vừa vừa cũng được. Mấy tờ giấy báo cũ và một cái que cứng, bằng sắt là nhất. Để sẵn đó bữa nào đi tao kêu. Bây giờ tao dẫn em về đã. Thôi về nghe.

— Ừa, nhớ bữa mô dẫn tao đi nghe.

Ly về nhà. Tối hôm đó nó lục lọi tìm một cái thùng rỗng để dành cho bà Ba đựng đồ ăn thừa cho ngày mai. Cây que bằng nẹp cứng. Tờ giấy báo lót trong thùng hàng của bà Ba Ly xé lấy một nửa, nửa tờ kia để lại. Chắc bà Ba sẽ không để ý.

*

MẤY hôm rày Ly nóng ruột quá sức. Đồ con Bê dặn Ly đã sắm

đủ. Trời lại nắng, không mưa. Đến tối mịt mưa mới bắt đầu cho đến sáng bết thì tạnh. Thời tiết thuận tiện cho việc đi biết bao. Ly nghĩ vậy, nhưng nó cũng không hiểu tại sao mà con Bê vẫn chưa chịu đi. Gặp Ly, nó chỉ hỏi đã xong chưa rồi bảo chờ. Ly thấy sốt cả ruột. Ngó bộ con Bê muốn để cho đến ngày Ly đi học sao chớ. Như vậy Ly có thì giờ đâu mà đi.

Buổi trưa ăn xong mấy chén cơm nguội, Ly lại ra bờ hè ngồi đợi con Bê. Trời râm râm, gió như ở trên cao, mấy ngọn cây me lá nhỏ ở ngoài đường xa lắc lay. nhưng không khí thì vẫn oi ả. Ly sợ chiều nay trời mưa, thế là hôm nay, khỏi có đi được. Mà mưa thật, một giờ sau, cơn mưa mới bắt đầu nhưng không to lắm. Và cứ thế mưa lâm thâm hoài. Ly tức mình vào nhà đưa đồ đạc lên bàn, cuốn chiếu lại rồi ngồi bó gối.

Như một cơn gió lốc, con Bê ào chạy vào nhà. Chân căng nó lấm lem bùn. Đầu che bởi một cái bao ny long. Nó nói :

— Đi Ly ơi. Đi.

Ly ngạc nhiên :

— Trời còn mưa mà.

— Mưa mới đi, chớ nắng ráo làm sao mà đi.

Ly mừng quỳnh. Nó lấy vội những đồ mà con Bê dặn. Mặc áo mưa may bằng vải dầu của lính. Dép cao su chạy theo con Bê.

— Mày có cái bao ny long để bịt mũi chưa. Hôi lắm mà tro khói không hà.

— Ủa đồ hộp mà sao có tro khói.

— Thì tụi Mỹ hán đốt đồ hán bỏ nên mới có khói, có tro chớ.

— Trời ơi, như vậy còn gì mà mọt.

— Con này ngu quá. Bởi vậy mới đi lúc trời mưa. Tụi Mỹ hán khôn lắm. Đốt mà cứ đứng canh riết. Tao đợi trời mưa lửa tắt, có nhiều hộp chưa cháy kịp. Mà ít khi cháy hết lắm, cháy trên mặt là cùng. Nhiều lắm.

— Khi trời nắng thì sao ?

— Trời nắng, tụi tao chờ bọn lính canh về hết tụi tao lấy nước tưới cho lửa tắt. Nhưng nói vậy chớ khó tắt lắm. Mà vậy mới bán đồ kiếm được, chớ bề bọn thì ai cũng lấy được bán cho ai.

Ly lại hỏi :

— Bộ không có ai đi lấy cả sao ?

Con Bê biểu môi :

— Hiếm giống gì. Cả trăm người. Có nhiều chỗ ngon, mấy cha nội dành hết, cho cả tụi du đảng dành độc quyền nữa. Sức mấy nhỏ nhỏ như mình rờ vô. Tụi mình chỉ đi tìm ở chỗ đồng bị cháy nhiều thôi.

Ly lo lắng :

— Liệu có kiếm được một thùng giấy này không mậy.

Con Bê chắc chắn :

— Dư sức.

Ly an tâm. Nó tưởng tượng khi lượm được thùng đầy bánh, nó đem về cho mẹ bán. Nếu mẹ không bán nó sẽ bán lại cho má con Bê, lấy tiền trả tiền học, còn thừa mua ô mai, để má khỏi cực. Lòng sướng ra. Ly thoăn thoắt đi theo con Bê. Hai đứa đã ra khỏi ngã Tư xa lộ. Đường rộng thênh thang, trơn trượt, dài xa ngút mắt. Mưa nhỏ hạt. Con Bê cầm cúi đi không nói. Ly cứ nường mắt ra phía trước

để xem có dấu hiệu gì không. Qua khỏi cầu, một bên là bờ ruộng, một bên là bãi đất trống. Ly chỉ vài đồng rác cao như núi hời Bê.

— Có phải kia không ?

Bê lắc đầu :

— Không phải đâu, đó là rác Sài Gòn.

— Nhưng sao cũng có người lượm đồ.

— Ừa, những người đó họ lượm mảnh chai, đồ đồng, đồ sắt hư.

Đằng kia mới là chỗ tụi mình mót đồ hộp, đồ đó, đằng chỗ khói lên đen thui đó.

Ly nhướng mắt. Không xa, sâu vào trong, từng đụn đen cao như những quả đồi con. Trên đó, khói bốc mù mịt. Khói nặng nề không vượt được những giọt mưa. Không có lửa. Con Bê nói :

— Chút nữa, tao đi đâu mi theo đó nghe. Thấy cái gì không phải đồ hộp đừng có đem về. Rủi gặp lựu đạn hấn nổ chết.

Ly kinh hãi hỏi tới :

— Có cả lựu đạn nữa hả. Đạn có nhiều không ?

— Không hề chi. Minh đừng đập nó ra, hoặc làm rớt thì đâu có nổ.

— Dẫm lên nó có nổ không ?

Con Bê ngần ngừ :

— Người lớn chớ mình con nít nhẹ phớn, đập không hề chi đâu.

Đến nơi, Ly thấy từ trên cao đã có nhiều người tay cầm que, tay xách thùng, mũi bịt bằng khăn xới xới đồng đồ hộp cháy đen. Con Bê đứng cạnh nhắc :

— Lấy bao ni lông bịt mũi đi.

— Á, đừng qua đồng đó. Qua đồng này nè, con mụ kia hấn hấn lắm. Hấn chửi chò mà biết.

— Thôi mi đi trước đi.

— Đây, đi theo tao.

Ly leo một cách khó khăn lên cái đồi làm bằng hộp. Những cái hộp đen thui, cháy dở [nhóp nháp] lăn tròn dưới chân. Một đám tro bốc lên. Dù bịt mũi, Ly cũng bị sặc. Con Bê có vẻ kỳ cựu. Tay cầm thùng, tay cầm que nó thọc sâu xuống phía dưới rồi lại nạy trở lên, vài cái hộp còn nguyên lồ lộ. Nó lượm thoăn thoắt. Ly cũng bắt chước nhưng chưa được cái nào. Chỗ Ly đứng cháy thui. Con Bê nói to trong gió :

— Đi xuống mé phía bên kia một chút.

Hai phút sau con Bê nghe tiếng Ly la to mừng rỡ :

— Trời ơi, bên ni còn nguyên. Bê ơi ! Tao lượm được nhiều hộp mới quá.

Con Bê tất tả chạy sang. Nó làm rớt cái que sắt. Cái que lăn tròn dưới chân. Con Bê buột miệng chửi đồng củi xuống chạy vội vàng. Khi cái que vừa ở tầm tay. Con Bê bỗng nghe một tiếng nổ lớn. Cái que hất khỏi tay. Những cái lon từ phía sau, phía trước tung lên trời. Bên tai còn nghe một tiếng thét như xé. Cả một ngọn đồi đồ hộp tung tóe. Con Bê không biết gì nữa.

*

ĐẾN cuối mùa mưa con Bê mới đi học trở lại. Ngôi trường xóm nhỏ vẫn còn một khoảng sân

ướt bùn nhem nhẹp. Tay trái quần bằng trắng treo ngang bằng sợi giây bằng quàng qua cổ. Tay phải ôm cặp. Con Bê rút rè bước qua ngưỡng cửa lớp.

— A, con Bê đi học lại rồi.

— Mi khỏe rồi hả Bê?

— Hồi bị đạn nổ mi có thấy gì không?

Những câu hỏi tới tấp bao quanh con Bê. Con Bê ngơ ngác nhìn. Cũng lớp học đó. Cũng bạn bè đó. Cũng bàn ghế đó. Nhưng sau tai nạn nó thấy xa lạ vô cùng. Hình như có cái gì không an trong lòng. Tự trái tim nhỏ bé đưa ra một cơn co thắt đau đớn, cơn đau chưa bao giờ bắt gặp kể cả 3 tháng nằm trên giường bệnh. Bây giờ, đối diện bạn bè, ngồi trong lớp học, niềm đau mới vỡ, nhói buốt mới lên. Con Bê tự nó không phân tích được mình. Tuổi ngây thơ chợt lớn lên bằng hoàng. Ly, mày chết đi, có phải tại tao không? Mặc cảm vụng dại lại đè nặng tâm hồn nhỏ bé như vết mực trên tờ giấy thấm. Tiếng con Ly một đêm mát nước nào đó ở ngoài hẻm còn vang vọng. Con Ly cần tiền đi học. Con Ly muốn đi học. Và bây giờ con Ly vĩnh viễn không bao giờ đi học được nữa. Không bao giờ có mặt ở lớp học dù đã một lần chối từ mà nó vẫn còn hy vọng.

Lớp học im bất thình lình, cô giáo đã đến. Cô nghiêm khắc nhìn con Bê. Rồi một thoáng, mắt cô dịu lại. Cô đi xuống chỗ nó ngồi.

— Em đi học rồi. Có viết được không?

— Dạ thưa được.

Bê cúi gằm mặt xuống. Nó sợ nhìn vào mắt cô giáo, sợ cô hỏi nó một câu thôi, nó muốn cô trở về chỗ ngồi, nó chờ đợi, nhưng câu hỏi cũng đến như một cơn lốc.

— Tại sao hai em, em và Ly lại rủ nhau đi làm chuyện đó?

Con Bê không trả lời. Nó biết trả lời sao bây giờ. Cô giáo hỏi tiếp:

— Trò Ly rủ trò đi có phải không?

Cô đi lên trên bục. Cô bắt đầu nói. Cô đưa trường hợp điển hình hai đứa ra để khuyên răn học trò. Cô kết luận:

— Hể các em rời mái học đường là các em không được dẫn dắt tận tình. Xã hội sẽ lôi kéo các em làm điều bậy. Và hậu quả như các em thấy đó...

Bê không định được câu nói của cô là sai lầm hoàn toàn. Nhưng chắc chắn con Ly không vì vậy, không vì nó không được học mà phải làm bậy. Điều chính yếu là con Ly đã vì muốn trở về lớp học, muốn được cắp sách đến trường mà phải mang số mệnh thảm khốc đó. Nhưng con Bê làm sao nói cho cô giáo hiểu, cho bạn bè hiểu. Làm sao đây, khi câu chuyện giữa hai đứa là một câu chuyện được giữ kín giữa hai đứa trẻ, được tâm sự trong đêm tối trời, trong cơn ngổ vảng sau cơn mưa mà chứng nhân thứ ba là một đứa bé còn ngọng ngịu mãi ăn bánh.

KIM-HAI

(Sóng Vàng)

● Truyện dài của BÍCH THỦY

TIẾP THEO

CHƯƠNG VIII

TÔI nhận ra đang ở sân ga Tháp Chàm. Đây là giao điểm của hai đường Đalat — Nhatrang nên tàu còn đỗ lại khá lâu để đón chuyển phân đi hai ngả.

Trời đã bắt đầu rạng sáng. Ánh đèn ở sân ga nhạt dần vào buổi bình minh mờ đục.

Chiếc va-ly của tôi khá nặng. Tôi chợt nhận ra tôi đã tham lam mang theo nhiều thứ lặt vặt... rất là con gái ! Những thứ ấy lúc này đeo nặng trên cánh tay mỏi rờ của tôi, kéo trĩu vai tôi xuống. Tôi thở dài bực bội, thì vừa nghe có tiếng nói bên cạnh :

— Cô cho phép tôi giúp cô một tay !

Tôi sựng người lại. Người vừa nói câu đó là tên « Chuột » !

Hắn nhắc chiếc valy của tôi một cách nhẹ nhõm mà tôi không ngờ ở con người mảnh khảnh như hắn. Đầu óc tôi rối lên những ý nghi ngờ. Từ lúc mới thoáng gặp hắn trên tàu, tôi đã có thành kiến, coi hắn là một tên gian phi. Có phải hắn định xách giùm chiếc valy của tôi để rồi chuồn luôn ? Làm sao bây giờ ? Hắn đi trước tôi, và tôi chỉ còn có cách theo sau hắn.

Ra khỏi cửa nhà ga, hắn dừng lại, bảo tôi :

— Xin lỗi cô, tôi không thể giúp cô xa hơn nữa. Tôi đợi đổi sang chuyển tàu khác.

Tôi ngỏ lời cảm ơn, lòng nhẹ vơi. Rồi tôi chợt nảy ra một ý kiến : Người này đang theo dõi Chương. Hắn quyết định đổi tàu, tức nhiên Chương cũng đã đổi tàu.

Như vậy tôi còn ở lại ga này làm chi ? Tháp Chàm thuộc thị xã Phan Rang. Nếu là khách nhân du tôi có thể ở lại đi thăm ngôi tháp cổ của dân Hời, và ra bờ biển Ninh Chữ tắm mát. Nhưng tôi không phải là du khách. Tôi đang có một mục tiêu theo đuổi. Còn đang suy

tính lưỡng lự, muốn hỏi tên Chuột một vài điều thì hẳn đã hỏi tôi trước :

— Tôi vừa thấy cô nói chuyện với một thanh niên trên tàu, chắc cô với anh ta là chỗ quen biết ?

— Không, tình cờ tôi vấp phải anh ta, và đứng lại xin lỗi thôi.

Câu trả lời của tôi như giải tỏa được nỗi lo ngại của tên Chuột. Hẳn hoan hỉ :

— Cảm ơn cô lắm. Xin chào cô.

— Chào ông.

Tôi rời khỏi cánh cổng xếp dành làm lối ra cho các hành khách, và trong lúc số hành khách này lên xe về thị xã Phan Rang thì tôi âm thầm vòng vào cửa chính, đặt chiếc valy nặng nề của tôi trước chỗ bán vé. Tôi lúng túng hắng giọng :

— Máy giờ thì có chuyển đi...

Nhân viên bán vé niềm nở, gõ rối hộ tôi :

— Nhatrang phải không ? Tàu đang dồn chuyển. Còn 5 phút nữa thì chạy. Cô lấy vé ngay đi kẻo trễ.

Tôi mua vé, rồi hấp tấp ra sân ga.

*

Các hành khách đi Nhatrang đang lũ lượt lên tàu. Tôi nhập bọn đi lẫn vào với họ. Chương và người đàn ông có hỗn danh là « Chuột » chắc đã yên chỗ trên tàu rồi, vì không thấy bóng họ dưới sân.

Cuộc hành trình làm tôi thấm mệt. Tuy nhiên, sau một đêm lác lác với con tàu, tôi được hưởng cái thú ngoạn cảnh dưới ánh bình minh. Cảnh sắc thiên nhiên như bừng tỉnh sau một giấc ngủ triền miên nom thật đẹp. Chân mây ửng hồng đầy vòm trời lên cao và càng cao da trời càng biếc. Đoàn tàu lướt nhanh, lúc băng qua những cánh đồng bát ngát, lúc xuyên đồi, lượn theo các triền núi quanh co. Một bên là biển. Nước biển xanh như màu ngọc bích, loang loáng ánh dương huy. Mặt trời chiếu sáng những cánh buồm lững lờ ngoài khơi, hoặc nhuộm vàng cồn cát trắng.

Phong cảnh gợi rất nhiều ý thơ, mà tiếc rằng tôi không phải là thi sĩ. Tôi chỉ nhận ra đất nước của quê hương thật hữu tình. Giả như tôi không bận tâm về mục đích tôi đang theo đuổi thì cuộc hành trình này sẽ làm tôi vui thú biết bao.

Thỉnh thoảng tàu qua một khúc quanh, tôi thò đầu nhìn con tàu như một thân rắn khổng lồ uốn khúc, chợt bắt gặp đầu Chương cũng ló ra. Sự hiện diện của Chương ở trên tàu làm tôi yên trí. Cứ theo chân anh ta, tôi sẽ tìm thấy vợ chồng ông Nguyễn văn Thành.

Chương tìm họ làm gì ?

Câu hỏi này vẫn làm tôi thắc mắc, nhưng hãy để « hạ hồi phân giải ». Hiện thời tôi chỉ nên kiên nhẫn chờ đợi.

Con tàu hú một hồi còi dài, báo hiệu sắp sửa vào ga. Tôi nhấp nhòm nhìn ra. Thấy vẻ bồn chồn của tôi, một hành khách kế bên nói :

— Nếu cô đi Nhatrang cô cứ ngồi yên, vì ga này mới được nửa đường.

— Thưa, đây là ga nào ?

— Cam Lâm.

Hành khách xuống Cam Lâm khá đông, vì đây là đường đưa vào thị xã Cam Ranh. Nhìn xuống sân ga, tôi chợt giật mình : Chương đang trả vé, len ra cửa. Không kịp suy nghĩ, tôi xách vội valy.

Người ngồi kế bên tôi ngạc nhiên hỏi :

— Tưởng cô đi Nha Trang ! Cô xuống đây à.

— Dạ...

Tôi nối đuôi theo đám hành khách đang tuôn ra cửa. Tên Chuột đang len phía trước, lưng hấn chỉ cách tôi có mấy người.

Cuộc săn đuổi có vẻ hào hứng. Tôi ra khỏi cửa ga vừa kịp thấy Chương lên chiếc xe hàng đón khách. Nấp sau một gốc cây tôi chờ cho chiếc xe hàng rời bến, mới leo lên chiếc xe Lam, bảo :

— Ông đuổi theo chiếc xe kia dùm tôi.

Người tài xế xe Lam nói :

— Xe tôi có thể vượt trước xe kia được ! Cô vô quận Cam Lâm hay sang Cam Ranh ?

— Tôi chưa nhất định, ông cứ làm ơn theo hộ tôi cái xe kia.

Chiếc xe Lam từ tốn theo sau. Chiếc xe hàng đỗ lại nhiều chặng, tùy nơi hành khách muốn xuống. Xe đậu rồi đi, chẳng hiểu đã qua những nơi nào vì tâm trí tôi rối bời, mắt chăm chú nhìn chiếc xe đang trước, chỉ sợ lạc mất Chương. Một xứ đạo hiện ra với tháp thánh đường. Chiếc xe hàng ngừng bánh. Có ba hành khách xuống xe : hai người đàn bà tay mang xách nặng và Chương.

Tôi bảo người tài xế xe Lam :

— Ông cho tôi xuống đây thôi...

Sau khi trả tiền xe, tôi đi vào con đường Chương vừa quẹo. Bước chân tôi ngập ngừng trước cổng Nhà Thờ. Tôi hỏi một bà già đang lom khom quét ngoài sân :

— Bà làm ơn cho cháu biết, nãy giờ bà có thấy một cậu trai nào qua đây không ?

Bà già hấp hay cặp mắt.

— Anh cô đó hả ? Cậu ấy vừa đi về lối này.

Tôi lững thững đi theo hướng bà chỉ, vượt qua một cổng rào và tiến thêm ít bước trên con đường cát mịn, tôi nhận ra đây là một nghĩa trang. Gió thoảng lướt qua hàng ô-rô thấp thoảng mùi nước mặn. Những cụm hoa dừa màu tím nhạt nở bên các nấm mộ xanh cỏ.

Chương đứng ở cuối góc nghĩa trang, lưng quay lại phía tôi.

Tôi thấy không cần phải ần nấp nữa, nhẹ nhàng tiến đến bên anh và tôi nhìn điều anh đang nhìn, lòng nặng u sầu.

... Trên tấm mộ chi đặt giữa hai ngôi mộ nằm song đôi, có ghi những hàng chữ :

Nơi đây yên nghỉ

Nguyễn Văn Thành và Đỗ Thị Nuôi

Sinh quán Bắc Việt qua đời ngày...

Tiếp theo hàng số ghi ngày tháng... có thêm câu : *xin hãy cầu nguyện cho linh hồn người quá cố.*

CHƯƠNG IX

TÔI không ngăn nổi dòng nước mắt.

Tôi còn gì để hy vọng ?

Mãi đến bây giờ tôi mới ý thức được : không phải tôi chỉ đi tìm tông tích một gia đình, một mái nhà, một dòng họ như tôi vừa theo đuổi lúc đầu. Mà là một người mẹ ruột thịt ! Một người cha thương yêu !

Tôi từng được cô tôi yêu thương chiều chuộng ; đáp lại tôi cũng hết dạ thương yêu cô tôi ! Lòng yêu thương đó còn sâu đậm hơn nữa khi tôi được biết những gì bà đã dành cho một đứa trẻ xa lạ như tôi.

Nhưng dầu cô tôi có yêu thương tôi cách mấy, chiều chuộng, cưng nựng tôi cách mấy, cô vẫn chưa phải là một người mẹ.

Mà tôi thì đang khao khát được làm con.

Chính vì lẽ đó tôi dám từ bỏ những sung sướng vật chất, bứt khỏi vòng tay níu kéo của cô tôi, lần mò tìm đến nơi này. Ngờ đâu vượt qua bao dặm đường dài mong gặp được cha mẹ, thì hai người đã không còn nữa !

Bàn tay của Chương nắm nhẹ cánh tay tôi :

— Đi thôi.

Tôi thờ thẫn theo Chương.

Ra khỏi xóm đạo, Chương dìu tôi ngồi xuống vệ cỏ.

— Cô không có khăn tay à ?

Tôi chỉ vào valy :

— Có. Nhưng để trong này.

Chương móc túi lấy chiếc khăn tay sạch đưa tôi :

— Cô lau nước mắt đi.

Tôi ngượng ngập làm theo lời Chương. Anh ta tiếp :

— Chúng ta nên giải thích cho nhau rõ...

Tôi sụt sịt :

— Vâng.

— Tên cô là gì ?

— Khánh.

— Còn tôi là Chương.

Không ai bảo ai, chúng tôi chỉ xưng tên gọi, quên nói tên họ.

— Tại sao cô cứ theo dõi tôi hoài vậy ?

— Tôi không theo dõi anh, luôn luôn anh là người đến trước tôi, có vậy thôi. Tôi đã cho anh biết lúc ở trên tàu rồi.

— Nền tôi mới lại gặp cô ở đây ! Ở tháp Chàm cô xuống tàu sau tôi, và ở Cam Lâm này, thì cô thấy tôi xuống tàu rồi mới xuống ! Phải, tôi vẫn là người đi trước để cô theo sau.

— Sao anh biết ?

— Khó gì mà không biết. Cái điệu bộ ngơ ngác của cô che dấu nỗi ai. Nhưng thôi, hãy đi thẳng vào vấn đề : Cô cũng đi tìm vợ chồng Nguyễn văn Thành và Đỗ thị Nuôi ?

— Phải, sau khi đã dò hỏi nhiều nơi khác... Nhưng ở Saigon, có phải anh định học hát thật không ?

— Thực ra, bà Đan Thanh phụ trách chương trình TRẺ, cho đài phát thanh, nên tôi mượn cơ đó để gặp bà. Đáng lý tôi chỉ cần trình bày lý do tôi muốn gặp bà cũng đủ... Chắc tại tôi đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám quá.

— Còn tôi đã nói thẳng lý do của tôi ra và suýt làm bà té xỉu !

— Thôi bỏ chuyện ấy đi. Về vụ vợ chồng Nguyễn văn Thành...

— Thú thật về vụ này tôi rất ít hy vọng. Song tôi chợt nhớ ra anh cũng theo đuổi một mục đích như tôi tất anh biết nhiều điều mà tôi không biết.

Chương mỉm mai :

— Dĩ nhiên ! Tôi không ngu xuẩn như cô để lần mò từ đồn điền này qua đồn điền khác, hỏi thăm từng người.

(còn nữa)

LÁNG GIỀNG

• NGUYỄN THÁI HẢI

ĐI mua bún về, Gấm mới nhận ra tấm bảng đề hai chữ Y tá treo trước cửa căn nhà cạnh nhà nó, vừa có chủ mới. Gấm cau mặt. Sao mà lăm Y tá thế? Đầu ngõ một ông, cuối ngõ một ông, bây giờ cạnh nhà Gấm lại một ông nữa. Chừng như ba ông y tá này cùng tưởng dân xóm này hay bệnh hoạn lắm?

Gấm vẫn không có cảm tình với người y tá. Dạo nó lên tám, một hôm, vì muốn nghỉ học, nó vờ kêu khó chịu. U nó tưởng con ốm, mời ông y tá ở đầu ngõ đến xem hộ. Gấm không dè hậu quả là nó phải chịu nhấm mắt cho ông y tá kia tiêm một mũi. Ông ta kể bệnh của nó :

— Cháu nó không sốt, ống thủy

chỉ có ba mươi bảy độ. Có lẽ cháu nó bị bệnh bên trong. Bệnh bên trong thì khó trị lắm đấy. Tôi cho hai viên thuốc, tí nữa bà cho cháu nó uống.

Hai viên thuốc ấy, Gấm lừa u nó đi khỏi, vất tuột ra đường. Nó có bệnh hoạn gì đâu mà uống thuốc. Trong vụ ấy, chỉ có u nó và nó chịu thiệt. U nó tốn tiền. Nó bị một mũi tiêm đau điếng. Chỉ có ông y tá là hưởng lợi. Gấm ghét cay, ghét đắng ông y tá ấy, rồi nó ghét lây cả những ông y tá khác.

Trước hiên nhà ông y tá mới, Gấm thấy có hai đứa bé, một trai, một gái ngồi trên chiếc ghế xích đu sơn xanh đỏ mút kẹo cây.

Con Lụa thấy Gấm về, chạy vội ra giành lấy gói bún. U hai đứa đang ngồi chẻ rau muống, nhìn Gấm hỏi :

— Sao mày đi lâu thế ?

Gấm đáp :

— Chợt hết nhóm rồi, con phải đến tận lò bún mới mua được.

— Thế hở? May mà tao sai mày đi, chứ đề con Lụa thì chắc nó vác mặt về không.

Con Lụa hất mặt làm điệu giận dỗi :

— U cứ nói thế chứ, U làm như con không biết hỏi thăm người ta lò bún ở đâu ấy.

Rồi nó ngồi vào cạnh mẹ, cùng chẻ rau. Những cọng rau muống chẻ nhỏ rơi xuống thau nước, uốn cong vòng như lò so.

Gấm gợi chuyện :

— Cái người mới dọn đến lại là y tá đấy u.

— Y tá thì đã sao? Càng tốt cho mình. Nhỡ có gì thì sẵn ngay bên...

— Con ghét mấy người y tá lắm.

— Ghét hở? Thế mày ốm, ai cho thuốc mày uống? Ý chừng mày muốn đi khám bác sĩ mới vừa lòng?

Gấm nín thinh, chịu thua mẹ.

Chợt một quả bóng rơi đánh phịch xuống trước hiên nhà. Gấm chạy ra. Từ nhà bên cạnh, một thằng bé chạy sang dáo dác nhìn. Nó nói với Gấm :

— Cho tao xin lại quả bóng.

Gấm lấy chân hất quả bóng. Thằng bé nhặt lấy rồi quay về nhà. Đến trước cửa, nó nói lớn :

— Tao nhặt bóng thì bây giờ tao ném trước nghe Hào...

Hai đứa em nó ngồi trên ghế xích đu vẫn còn mút kẹo, chẳng thèm để ý chuyện gì xảy ra.

Gấm trừng mắt nhìn chúng. Nó nhận xét về thằng bé nhặt bóng : « Không lịch sự tí nào ». Gấm lại chạm phải tấm bảng với hai chữ Y tá đỏ chói. Nó mím môi, buột miệng : « Dễ ghét ».

*

Con Lụa đứng bên này hàng rào nhìn hai đứa con gái nhà bên cạnh đánh chuyền. Chúng nó khá đông anh em, những năm đứa, ba trai, hai gái. Hai đứa con gái chỉ cỡ tuổi Lụa, thằng con trai lớn trạc chị Gấm. Sáng hôm nay, chị Gấm đi học, bên kia, hai đứa con trai cũng đi học.

U con Lụa đi bán rau chưa về. Ở nhà một mình, Lụa buồn lắm. Nó muốn làm quen với hai đứa kia nhưng thấy ngại ngại làm sao ấy. Đành đứng tựa hàng rào nhìn chúng nó đánh chuyền với nhau.

Con chị đã được chuyền ba, con em mới chuyền một. Nó tung quả bóng cao su nhỏ, vơ một cái đĩa chuyền, đón vội quả bóng. Nhưng quả bóng vượt khỏi tay nó, lăn về phía Lụa. Con bé nhoài người theo nhưng không kịp, quả bóng đã lăn sang bên này hàng rào.

Lụa đón lấy quả bóng, chia sang cho con bé. Con bé đón lấy chẳng nói năng gì, nó trao bóng cho chị. Con chị điềm nhiên tung bóng, vơ ba cái đĩa chuyền...

Lụa thấy hơi khó chịu về cử chỉ của hai chị em nhà kia, nhưng

nó đang muốn làm quen, đành
nhẫn nhịn. Lụa nói :

— Cho tao chơi với...

Con chị thôi tung bóng, nhìn
Lụa. Con em cũng quay nhìn Lụa.
Nhưng sau hai cái nhìn ấy, chúng
nó lại giả tảng như không có gì.
Tiếp tục chơi với nhau. Lụa ức
lắm, nó không dẫn được nữa :

— Đồ khinh người.

Con chị đang vơ chuyện, buông
đuối xuống. Nó đứng lên hỏi Lụa :

— Mà bảo ai khinh người ?

Con em cũng đứng lên sừng sộ :

— Ừ, mà bảo ai khinh người ?

Lụa không kém, đứng chống
nạnh :

— Chị em mày chứ còn ai nữa.

— Chúng tao làm gì mà mày mà mày
bảo chúng tao khinh người ?

— Tao nhặt hộ quả bóng, không
biết nói cảm ơn. Tao xin chơi
chung, cũng chả thêm giả lời,
thế không là khinh người thì
là gì ?

Con em :

— Xí, chúng tao không thèm
chơi với mày.

Con chị :

— Đồ nhà nghèo mà đòi chơi
với chị em tao.

Lụa tức nghẹn :

— Tao nghèo nhưng tao không
khinh người như chị em chúng
mày...

— Thì mày đòi chơi với chúng
tao làm gì ?

Nỗi giận dâng lên như chặn
ngang cổ họng làm Lụa lặng thinh.
Nước mắt nó ứa ra. Chị em nhà
kia trước khi trở lại cuộc chơi,
rĩa rối Lụa :

— Lần sau thì đừng nhặt bóng
hộ chúng tao nữa đấy, chúng tao
không có tiền giả công đâu.

Con Gấm về học đã lâu. Nó
chứng kiến tất cả. Nó đến bên
em, con Lụa nhận ra chị, lau vội
nước mắt. Gấm quát em :

— Đi vào nhà ! Đợi u về tao
mách u cho biết.

Lụa riu riu theo chị vào nhà.
Chị em nhà kia ném cho chị em
con Gấm hai cái nhìn thần
nhiên.

Trong nhà, Gấm bảo
em :

— Tao đã bảo không
thèm chơi với chúng nó
cơ mà. Sao mày không
nghe ?

*

Thằng Liệu chỉ vào mặt
con Gấm :

— Mày phải giả tao quả
bóng ngay, đồ ăn cắp.

Con Gấm đứng chống nạnh, vênh mặt lên :

Ai lấy của mày mà giả với không giả ?

Em thằng Liệu, thằng Hào, nói :

— Tao ném hột, nhìn theo, thấy quả bóng rơi sang nhà mày rõ ràng mà mày bảo mày không lấy ? Ma nó lấy nó đem xuống âm phủ chơi à ?

Con Lua :

— Mày vào nhà tao khám xem có hay không rồi hăn nói.

Thằng Hào :

— Mày lấy thì mày dấu biệt đi rồi, còn đâu để chúng tao tìm.

— Không khám thì thôi.

Thằng Liệu :

— Rồi chị em mày không giả tao thật đấy hử ?

— Tao có lấy đâu mà giả ?

— Mày không giả tao tát vỡ mặt.

Gấm đánh đá :

— Này ! Có giỏi thì tát đi.

Nó tưởng anh em thằng Liệu không dám làm dữ. Ngờ đâu, thằng Liệu xắn tới, không tát, mà đánh ngay vai con Gấm một cú. Gấm thấy đau điếng, hơi ngã người ra phía sau.

Con Lua bắt chước u nó mỗi lần cãi nhau với khách hàng :

— Ồi giờ ời ! Mày muốn giết chị tao đấy hử ?

Rồi nó xông đến bên thằng Liệu, cấu mấy cái liền. Thằng Hào cũng nhập cuộc. Bốn đứa, hai trai, hai gái quây bên nhau. Con trai với

những cái đấm, cái đá mạnh bạo. Con gái với những cái cấu, cái véo. Một lần, con Lua nắm được tay thằng Hào, nó ghé miệng cắn.

Bỗng thằng Hào nhìn dáo dác. Bóng ba nó trên chiếc mô bi lét xanh hiện ra từ đầu ngõ. Hào lùi ra khỏi đám đánh nhau, gọi anh :

— Ba về.

Thằng Liệu vội gỡ khỏi tay con Gấm. Nó quên tuốt ý định trả thù con Lua về cái cấu thật đau của con bé lúc nãy. Liệu giăng mạnh. Thằng Hào đã chạy vào nhà, Liệu chạy theo sau. Chị em con Gấm ngạc nhiên thấy hai địch thủ bỏ cuộc. Chúng nó hiểu ra khi ba thằng Liệu về. Ông tắt máy xe, hỏi anh em nó :

— Chúng mày làm gì thế ? Đánh nhau hử ?

Liệu chối :

— Đâu có ba.

— Liệu giờ hồn đấy, đánh nhau thì như đòn với tao. Mở cổng cho tao dắt xe vào...

Liệu mở cổng. Cánh cổng cọt kẹt.

*

Mặt thằng Liệu đỏ gay, địch thủ của nó là một thằng bụng phệ. Nhưng thằng mập này lại còn nhanh nhẹn nữa.

Chúng nó cãi nhau từ lúc đi học. Tính thằng Liệu vẫn thế, hay trêu chọc đứa này, đứa nọ. Thằng Hào cũng hùa theo anh. Hai đứa thấy thằng Tôn liền nảy ý muốn trêu chọc. Liệu cất tiếng gọi :

— Ê mập.

Thằng Tôn quay lại, mặt nó đỏ bừng lên :

— Mày gọi ai thế, thằng kia?

Hào chống nạnh:

— Mày không phải là thằng mập hử? Thế thì thôi...

Tôn giận lắm, nhưng nó không muốn gây chuyện, lẳng lặng bỏ đi.

Liệu thấy thế, tưởng thằng Tôn sợ, nó làm giả:

— Mày đi đâu vội thế mập?

Tôn vẫn lẳng lặng không đáp.
Hào tiếp lời anh:

— Mày điếc hử mập?

Tôn quay lại, trừng mắt, nhưng vẫn lẳng thình. Hai anh em thằng Liệu thích chỉ cười vang. Chúng nó cho là thằng Tôn chẳng dám làm gì.

Chẳng dè, thằng mập đợi đến lúc về học mới trả thù. Nó đợi anh em thằng Liệu trên đường về, thoi cho thằng Hào một cái trước. Liệu còn chưa biết tính sao thì Tôn đã xông tới. Thế là hai đứa đánh nhau.

Bỗng Liệu bị gạt chân ngã nhào. Nó biết mình yếu thế hơn, ôm chầm lấy chân địch thủ kéo ngã theo. Hai đứa lăn trên đường. Thằng Hào ở ngoài đánh hời nhưng chẳng thấm vào đâu.

Con Gấm thấy từ đầu. Nó có vẻ mát lòng lắm. Cho đáng đời cái lũ khinh người. Gấm không về vội, nó đứng nán lại để xem kết cuộc ra sao.

Chợt thằng Liệu rú lên. Nó lại bị ngã sau khi đã đứng dậy được và hình như lần này, đầu nó va phải đá. Thằng Hào hét lên:

— Mày làm chảy máu đầu anh tao rồi...

Nó dậm chân đứng khóc không

biết làm sao. Thằng Tôn thấy thế thì có vẻ sợ, buông thằng Liệu, lấy cặp bỏ chạy. Nó giờ nắm tay ra:

— Tao tha cho mày lần này đấy.

Con Gấm bỗng thấy thương hại thằng Liệu. Nó quên hết chuyện xích mích trước kia. Gấm chạy nhanh về phía thằng Tôn, bất ngờ giằng được cặp của nó. Tôn đứng lại:

— Việc gì đến mày, giả cặp tao.

Gấm giữ khư khư cái cặp:

— Còn lâu tao mới giả... Tao đem về cho ba thằng Liệu để ba nó có cơ đi thừa bố mẹ mày...

Tôn xắn tới phía con Gấm, con bé bỏ chạy, rủ anh em thằng Liệu:

— Chạy về nhà đi...

Anh em thằng Liệu không ngờ con Gấm giúp chúng nó, ngạc nhiên một tí rồi nghe lời con bé, lấy cặp chạy nhanh về. Thằng Tôn đuổi theo ba đứa.

Con Gấm chặm chân bị Tôn giằng lại cái cặp, nó kéo tay con bé làm con bé ngã nhoài ra. Tôn tung chân, đá một cái cho hả giận rồi mới chịu bỏ đi. Gấm thấy khuỷu tay thật đau, nó đưa tay lên nhìn thấy một vết trầy rướm máu.

Anh em thằng Liệu đến bên con Gấm. Thằng Liệu, một tay ôm đầu, một tay kéo con Gấm đứng dậy, nó hỏi:

— Mày có sao không?

Con Gấm bỗng cười. Chẳng hiểu tại sao.

*

(xem trang 48)

Thơ Trần Miên Trường

— Đỗ Tư Long có thể nói là người làm thơ nhiều nhất trong G.Đ.T.H, nhất là những năm Long chưa đi lính, mỗi kỳ Long gửi về toà soạn khoảng ba bốn chục bài. Sau này, đời bút hiệu là Trần Miên Trường vì đời sống trong quân đội ít hợp với người thơ nên Long viết tương đối khó khăn chậm chạp hơn. Mới đây, Long có gửi về cho Trinh Chí một số bài thơ mới nhất và ưng ý nhất của Long để in vào thi tuyển Tim non. Hôm nay, Tuổi Hoa chọn đăng một số bài ấy để tưởng niệm một bạn thơ kỳ cựu nhưng rất trẻ và viết rất hăng. Mời bạn đọc hãy bước vào cõi thơ của một người bạn chúng ta vừa mới từ trần.

BAN BIÊN TẬP

NHỚ THU XƯA

Mỗi độ thu sang cây ngàn nhớ nắng
Mắt xanh da trời tháng tám không
Nghe kỷ niệm xa đưa từ quên
Dây thức trong hồn thương tiếc

Ngày đó em mang áo dài vải trắng
Tóc kẹp nơ vàng lộng gió thu
Gió đem trăng lên từ ngoài biển lớn
Trăng theo gió về trên chầu hoàng

Một tay em xách lồng đèn con cá
(Anh Long mới làm xong kịp hôm

Một tay em cầm một đôi bánh lá
(với gói kẹo gừng thơm của chị Hoa)

Khi nhịp trống lân vang rền trước
Thì con Huyền, con Thượ rủ nhau

Ba đứa đón trăng nghe lòng hờn hờ
Trên thảm cỏ dày, rộn tiếng ca vang.

Thu hái lá lót nôi đời thơ ấu
Mang niềm tin trong đáy mắt ngoan

Em hát cho em tháng ngày hoang dại
Môi ngoan lời thơm ngọt ý uyên

Nhưng tóc em dài từ khi khôn lớn
Nên thu về nghe xa lạ hoang vu
Anh Long bốn ba kiếp sống hải hồ
Em ngỡ ngác bên thềm khi thu tới.

Chị Hoa không về cho em kẹo bánh
Anh Long đâu rồi vắng bóng người

Đèn lồng năm xưa bây giờ mục nát
Từ anh theo đời sương gió gian nan.

Hạ đã xa đưa nên thu đã về
Đã mỗi mòn con mắt ngó sơn Khê
Đã nghe thương nhớ tròn năm tháng
Áo tưởng dâng đầy hồn trong giấc

ĐÊM TRĂNG NGÀY MÙA

Trăng mười sáu khuôn vàng soi bóng
nước

Ngày chưa tan mà trăng đã lên rồi
Nắng mỗi mòn hơi thở cuối xa xôi
Gió đồng nội nghe thơm mùi rạ ướt.

Trăng mười sáu khuôn vàng soi đầy
nước

Rặng tre xanh trải bóng ánh trăng
thanh

Đêm dần lên khi những nóc nhà
tranh

Khỏi thời cơm chiều không còn thơ
thần

Sao mọc sớm về trời đêm thơ mộng
Mù chân mây chim vạc ăn sương về

Tiếng gọi đàn chằm phá bức tranh
quê

Ôi! Đẹp quá — đêm trăng vàng thôn
dã —

Người dân quê chợt nghe lòng rộn
rã

Đêm ngày mùa trăng sáng thật nên
thơ

Lúa mới cấy xong những ước mong
chờ

Đem ra trẩy bên cầu hò điệu hát

Và đêm nay — dưới ánh trăng vàng
bát ngát —

Trên sân dài bọn thợ dệt hàng
ngang

Thợ đàn ông sắp những rạ chín vàng
Thợ đàn bà chuyển tay nhau khoan

nhặt

Khi lúa rơi đều no tròn những hạt
Thì -những cô thôn nữ nẩy ngời

không

Chỉ xắn tay ôm lúa mới trẩy xong
Cất vào thạp đợi ngày đem ra giã

Trăng mười sáu khuôn vàng soi
cuống rạ

Sao đêm nay cánh gió thật ngoan
hiền.

Hơi thở nhẹ nhàng đậm nét uyên
nguyên

Trăng và gió cùng im nghe tiếng hát.

Lời ca dao dướm tình quê mộc mạc
Của những cô thôn nữ tuổi đôi mươi

Trăm bông trong đêm đập lúa sáng
ngời

Nghe chan chứa tình quê hương
diệu vợi.

Đêm ngày mùa kéo dài khi gió thổi
Và trăng nghiêng nét thắm ngủ bên

thềm

Tất cả đều ngừng lúc quá nửa đêm
Tiếng ếch nhái kêu thương ngoài

đồng vắng.

TRÊN THIÊN ĐƯỜNG KÝ ỨC

Anh đứng lại trên thiên đường ký ỨC
Để nghe hồn nuối tiếc tuổi thơ bay
Để nghe thương và nhớ nắng son gầy
Màu nắng lụa ngày xưa anh rất
mến

Lòng thời gian đã bao lần xao
xuyến

Đã bao lần chua xót đến đau thương
Từ khi anh Tuổi trẻ bỏ lên đường

Làm người lớn mà hồn chưa thấy
lớn.

Tóc vẫn xanh như mây trời buổi
sớm

Môi vẫn hồng như màu nắng vừa
lên

Những nụ mơ trong đáy mắt ngoan
hiền

Chưa kết trái đã rung tàn theo gió.

Cửa cuộc đời từ khi tay lỡ gỡ
Là đắng cay mất mát bữa quanh

hồn

Là chim không về khi bóng xế hoàng
 hôn
 Hoa không nở khi trời ươm nắng
 lụa
 Bạn bè anh những người đồng trang
 lứa
 Vẫn yên vui trong bóng mát học
 đường
 Thấp ước mơ biển mộng thăm bay
 hương
 Trên trang vở còn thơm mùi giấy mới
 Chỉ riêng mình anh dầu tăm mắt tối
 Phải bon chen từng miếng áo miếng
 cơm
 Phải điều ngoa miệng lưỡi để nuôi
 thân
 Và phải khóc phải cười trong giả
 dối
 Từ cơm áo dạy điều ngoa miệng
 lưỡi
 Là thơ ngây không hót nữa trong
 hồn
 Là tóc trên đầu ngả trắng màu
 sương
 Như mặc niệm tuổi thơ mình đã mất
 ... Anh đứng lại trên thiên đường kỷ
 ức.

★ CHIM VỀ VÀO NGÀY TUỔI EM

Phương. Cho đến bây giờ anh vẫn
 nhớ
 Ngày chim về mừng tuổi bé lên ba
 Nắng bình minh mang hơi gió hiền
 hòa
 Len lén đến bên hoa phơi phơi nở
 Ngày đó em đeo chuỗi vòng bé nhỏ
 Xanh như da trời tháng tám không
 mây
 Tuổi thơ hiền chưa lấm bụi đầu tay
 Đời tươi đẹp như mây trời buổi sớm
 Anh còn nhớ có lần đi bắt bướm
 Xanh tím vàng để mừng tuổi em thơ

Lúc trở về trời bỗng đổ cơn mưa
 Áo ướt hết — bướm bay và em khóc
 Anh phải dỗ — kia trên cành chim
 hót

Nín đi em không thì chúng cười chê
 Để khi mô nắng ráo xuống đây hè
 Anh sẽ bắt thôi em đừng khóc nữa
 Đôi má thắm au lên vì mắc cỡ
 Bé vùng vằng : — Sao thấy ghét
 anh ghê

Người chi mô hay chọc cho em nhè
 Chiều lan chợ mẹ về em sẽ mách
 Anh «sợ» quá phải lo tìm «kế hoạch»
 Cho em thơ thôi giận đôi sầu
 thương

Để phai tàn mộng thăm tuổi thanh
 xuân
 (Đó là điều không bao giờ anh muốn)
 Bao kỷ niệm chiều nay như bình
 sống

Anh nghe hồn nuôi tiếc tuổi thơ bay
 Thời hoa niên như màu nắng son
 gầy

Rất rực rỡ cũng rất mau tàn lạ
 Thu Phương ơi ! Chiều nay anh nhớ
 quá
 Dáng em hiền trong màu áo bao
 dung

Mấy năm rồi em có nhớ anh
 không

Hay đã quên vô tình trong hơi thở
 Anh không trách vì em còn quá nhỏ
 (Ngày anh đi tuổi bé mới lên năm)
 Nên bao giờ trong giấc ngủ thiên
 thần

Em chợt hỏi anh Long mô rồi mẹ
 Thì lúc đó dấu chân trời góc bể
 Anh cũng nghe nắng lụa rớt đầy hồn
 Anh cũng trông mừng tượng dáng
 Thu Phương

Mắt dăm lệ mơ ngày anh trở lại
 Thôi hãy vui đừng buồn nghe em gái
 Anh bốn ba hẹn bé sẽ quay về.

TRẦN MIÊN TRƯỜNG

NGUYỄN VÀ TUỔI THƠ

• CỔ ĐẠI

NGOÀI khoảng sân rộng vắng im với hàng cây dương liễu còn lóng lánh ngừng giọt nước của cơn mưa vừa tạnh; cơn mưa đến bất chợt làm dịu đi cái nóng bức thường trực của mùa hạ. Ngồi trên bàn, nhìn xuống đám học trò đang cắm cúi viết bài, thỉnh thoảng có vài đứa thì thầm nói chuyện, chợt ngừng nhìn thấy Nguyễn chúng im ngay, cúi xuống chép bài, trả lại bầu không khí yên tĩnh cho lớp học.

Nguyễn bỗng mỉm cười vu vơ khi nghĩ đến tình trạng làm « cô giáo tạm thời » của mình. Hôm chị Loan sang ngõ ý nhờ Nguyễn dạy giúp trong những ngày chị ấy bận việc, Nguyễn ngập ngừng, sợ sợ vì chả gì Nguyễn vẫn còn là « học trò áo trắng » thôi mà. Cuối cùng Nguyễn đã nhận lời với bao nỗi hồi hộp lẫn vui vui trong lòng. Hôm đến lớp học này lần đầu Nguyễn như bé hẳn đi trước sáu mươi học sinh cả trai lẫn gái,

có vài đứa lớn gần bằng Nguyễn, nhưng nét mặt chúng vẫn còn đọng nét ngây thơ với làn da đen mướt mà của miền biển. Lúc giờ sỏ điểm danh Nguyễn nghe tiếng mình lạc hẳn đi bên những âm thanh đều đều : « Dạ ! Có. » của đám học trò. Nguyễn không hiểu mình sung sướng quá hay lo sợ... ? Từ lâu ước vọng về tương lai của Nguyễn là ở đó : ở trong một lớp học thật nghèo nàn, đơn sơ, với đàn học trò bé nhỏ, những đôi mắt đen xanh hồn nhiên như màu mực thấm trên trang giấy học trò. Nguyễn sẽ giảng cho chúng nghe những gì mà ngày trước Nguyễn đã học, ngày mà Nguyễn còn bé, sáng sáng vẫn thường với mẹ dẫn đến trường để khi mẹ về cúi cúi vào lớp mà nước mắt hoen mi. Tuổi thơ Nguyễn ở đó, ở đám học trò mà biết bao lần Nguyễn đã vẽ với trong những cơn mơ thật đẹp về đêm, và Nguyễn không ngờ rằng :

Hôm nay Nguyễn đã nghiêm nhiên là cô giáo của hơn sáu mươi học trò, đầu là «tạm thời»... Tiếng trống tan học vang dội trong bầu không khí yên lặng của ban trưa, Nguyễn giật mình nhìn lại đám học trò đang xếp lại sách vở và chờ Nguyễn cho về. Một buổi sống hòa mình với đám học trò trôi qua trong niềm vui của tâm hồn khi Nguyễn nhìn chúng xếp hàng đi lần ra khỏi cổng trường.

QUA một tuần gần gũi với đám học trò, Nguyễn đã quen thuộc nhiều với những tiếng nói ngây thơ, lễ phép: «Chúng em xin kính chào cô», «Chúng em xin cảm ơn cô», vào những buổi học. Ngày chủ nhật nghỉ dạy, vắng chúng Nguyễn thấy nhớ nhớ bâng khuâng, về phần đám học trò chúng cũng đã mến Nguyễn nhiều. Giờ ra chơi, chúng thường vây quanh bàn Nguyễn hỏi những câu thật ngộ nghĩnh; có vài đứa rút rề chỉ dám nhìn Nguyễn cười rồi lẩn trốn sau lưng bạn. Nguyễn rất thích nghe những mẩu chuyện nho nhỏ của chúng và yêu cả nụ cười hồn nhiên khoe những chiếc răng sữa thật đáng yêu. Nhiều buổi trưa trở về trên con đường đất đỏ nghèo nàn giữa cái nắng gay gắt của mùa hạ Nguyễn chợt thấy mát dịu bên những đứa học trò nối đuôi theo sau; chúng cười nói, khoác chuyện với nhau thật vui vẻ, hình như chúng không biết nắng là gì... Nguyễn có cảm nghĩ rằng: «Tuổi thơ tươi mát của chúng đã xóa tan đi sự nóng bức khó chịu...» Lắm khi có vài đứa theo Nguyễn đến tận

nhà để ngày mai đến trường chúng khoe âm lên với chúng bạn: «Tao biết nhà cô rồi...»

Nguyễn thương đám học trò rất nhiều, từ cô bé Túy ngoan hiền, học giỏi đến những cậu con trai nghịch ngợm, hay đùa trong lớp, đôi khi giận quá Nguyễn bắt chúng quỳ ngoài sân trường suốt buổi học để cuối cùng Nguyễn được nghe những lời xin lỗi thật ngây ngô, chân thật. Niềm yêu thương khiến Nguyễn không biết mệt là gì trong những lúc giảng bài, chấm bài cho chúng. Có nhiều đêm thức chấm từng chồng vở cao Nguyễn mãi mê ngắm không biết chán những nét chữ tròn to xinh xinh viết bằng ngòi bút lá tre... làm Nguyễn nhớ lại những ngày còn tung tăng hai buổi cắp sách đến ngôi trường Tiểu Học nhỏ bé thuộc một quận lỵ nghèo nàn xa xưa. Đã lâu, từ ngày lên Trung học Nguyễn ít có dịp cầm lại cây viết lá tre xinh gầy đó, mà ngày còn bé Nguyễn đã nhiều lần ăn đòn của mẹ hoặc khóc sụt sùi trong lớp vì mất viết. Kỷ niệm ngày còn bé vẫn còn mãi đẹp trong tâm hồn và giờ Nguyễn bỗng gặp lại ở đám học trò nhỏ những nét ngây thơ của ngày xa xưa với bóng dáng một cô bé con có gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt thật buồn và hay «nhè» mỗi khi làm nũng mẹ. Ngày đó Nguyễn vẫn thường bắt mẹ thất bính và cài nơ lên tóc cho Nguyễn mỗi khi đến trường để nghe mẹ mỉm cười mắng yêu: «Gớm! Con bé này làm dáng quá đi mất thôi...». Những hình ảnh đáng yêu đó Nguyễn cố nuôi giữ trong tâm hồn để an ủi trong tháng ngày hiện tại, kể từ khi mẹ xa rời khỏi tầm tay

bé nhỏ của Nguyễn. Mẹ đã bỏ đi mất hút theo những tháng ngày đầy mộng đẹp tuổi thơ. Đám học trò mang đến cho Nguyễn niềm an ủi, tin yêu bắt đầu nhen nhúm trong tâm hồn Linh lặng của Nguyễn. Nguyễn muốn nói thật nhiều lần với chúng: « Cô thương các em nhiều lắm, cô yêu tuổi thơ ngọc ngà của các em mà cô đã trót đánh mất những tháng ngày đó của chính cô theo thời gian qua đi trong đời. Các em hãy cố gắng học hành và nuôi giữ thật tốt đẹp khu vườn thần tiên mà các em đang có hiện tại... ».

Hôm nay là buổi dạy cuối cùng, chỉ còn vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi ở bên đám học trò mà Nguyễn đã mẩn nhiều sau hơn một tháng dạy dỗ chúng. Nguyễn nghe buồn trong lòng, từng khuôn mặt ngây thơ, dễ mẩn thoáng qua trong trí Nguyễn. Ngày mai xa chúng, Nguyễn sẽ ra sao với những tháng

ngày trống vắng tiếp đến khi thiếu những hình ảnh đáng yêu đó : từ khuôn mặt nhí nhảnh của Linh, cô học trò hát hay nhất lớp. Bé Túy với gương mặt trái soan và đôi mắt tròn to đen nhánh mang vẻ thùy mị, trầm buồn đến những cậu con trai với nét mặt láu lỉnh, tinh nghịch mà hơn tháng nay Nguyễn hầu như quên hẳn chính mình bên niềm vui và hình ảnh trẻ thơ của chúng.

Lớp học đã bắt đầu xôn xao nói chuyện, hẳn đám học trò đã nóng lòng sau một lúc khá lâu chờ Nguyễn cho chép bài như thường lệ. Hôm nay Nguyễn phải dạy chúng Toán, Thường Thức, Chính tả và Thủ Công nhưng Nguyễn đem cất hết bài soạn, để dành riêng buổi học này cho lần họp mặt cuối cùng giữa Nguyễn và chúng. Nguyễn giờ tay đập cày thước xuống bàn, chúng im lặng, mắt ngược nhìn Nguyễn thật ngoan ngoãn. Nguyễn cố dè nén nỗi cảm xúc và nói :

— Hôm nay thay vì học cô cho các em ngồi chơi, nói chuyện với cô, vì...

— Vì «răng» cô ?? — «răng» không học cô ? Đám học trò ngạc nhiên và nòn nóng trước sự việc bất ngờ, chúng quên đi lễ phép thường xuyên, cắt đứt câu nói của Nguyễn một cách vội vàng. Cổ giấu nỗi ghen ngào đang dâng lên khi nhìn những khuôn mặt ngơ ngác, đợi chờ, Nguyễn nói tiếp :

— Vì đây là buổi dạy cuối cùng của cô, ngày mai cô Loan sẽ tiếp tục dạy các em. Cô muốn rằng các em mãi ngoan ngoãn và chăm học, đó là niềm an ủi lớn lao

cho cô. Suốt qua những ngày dài gần gũi cô đã mến các em nhiều. Giờ cô muốn vui với các em trong những giây phút cuối này và cô có đôi lời khuyên các em hãy luôn luôn cố gắng chăm chỉ, đừng bao giờ xao lãng việc học. Tuổi học trò mà nhất là vào tuổi các em là những tháng ngày đẹp nhất đời người, các em đừng phung phí vô ích những ngày tháng ngà ngọc hiện tại. Cô chỉ mong có thể, riêng cô sẽ mãi mãi nhớ các em và những kỷ niệm đẹp của ngày qua.

Nguyễn dứt lời, đám học trò ngồi im bất động, có vài đứa cúi xuống trang vở nét mặt buồn liu. Nỗi buồn ủa vỡ trong tâm hồn, Nguyễn chợt giật mình không biết mình đã khóc từ lúc nào những giọt nước lăn dài trên má, lớp học và đám học trò nhỏ mờ dần... Bầu không khí buồn thấm phủ kín lớp học, Nguyễn cố gắng lấy lại sự bình yên của tâm hồn, vả lại Nguyễn không muốn làm đám học trò buồn thêm. Hãy để cho chúng vui tươi, hồn nhiên bên tâm hồn trong sáng của tuổi thơ. Cố tạo cho lớp học một không khí vui vẻ, Nguyễn bảo bé Linh lên hát cho cả lớp nghe, tiếng hát trong vút, thanh cao với lời lẽ ngây thơ, mộc mạc của bài « Em bé Quê » diu Nguyễn đi vào thế giới vui tươi, trong lành của đám học trò.

Tan học, Nguyễn trở về mang theo những kỷ niệm đẹp trong buổi dạy cuối cùng đầy thân mật, thương yêu. Nguyễn nghe man mác buồn khi bước chân xa dần ngôi trường Gia Phước nhỏ bé, nơi đã đem lại cho Nguyễn những

tháng ngày đáng ghi nhớ của mùa hè.

VỀ trưa, bốn phá nhộn nhịp hẳn lên, những tiếng cười nói, gọi nhau vang âm một cách hỗn độn. Họ nói chuyện cho qua những giây phút chờ đợi chuyển phá cập bến để trở về nhà nghỉ ngơi bên mâm cơm ngon ngọt và không khí ấm cúng của gia đình. Nguyễn cũng đã bắt đầu nòn nóng, đã hơn 12 giờ, trưa hè thật oi bức, ánh nắng chiếu thẳng trên đầu làm tóc Nguyễn nóng rực, Nguyễn cầm cặp laptop lên che và thầm nghĩ : « Sáng đi học quên đem nón, nắng thế này về lại bị nắng... »

— Dạ thưa cô !

Nguyễn giật mình quay lại, bên cạnh một cậu bé bán kem đang đứng nhìn Nguyễn cười.

— Ồ Kỳ đó sao ? Em đi đâu đây ?

Câu hỏi vô nghĩa thốt ra trong giây phút bất ngờ, không suy nghĩ làm Nguyễn hồi hận trước gương mặt thoáng qua nét buồn của Kỳ. Nguyễn vụng về, chẳng biết nói gì để đưa học trò đáng yêu hiền Nguyễn trong giờ phút này.

— Cô đi học về hả ? Đi học sườn ghè cô nhỉ ?

Câu nói ngây ngô mang nét buồn của Kỳ làm Nguyễn xót xa lạ. Có thể như thế được ư ? Đời người sao chóng đổi thay vậy. Mỗi ngày nào Kỳ còn ngoan ngoãn ngồi trong lớp học nghe Nguyễn giảng bài, nó còn vui chơi với bạn bè, gần gũi với thầy cô, sách vở, màu hồng vô tư còn tràn trề trong tâm hồn nhỏ

bé, thế mà bây giờ thế đó, Nguyên không ngờ được sự việc lại có thể xảy ra một cách nhanh chóng đến thế và đâm ra tức giận vô cớ...

— Em nghỉ học rồi hả Kỳ...? Sao thế?

— Dạ. Thưa cô má em nói ở nhà giúp đỡ thêm cho gia đình, nhà em nghèo không đủ tiền ăn học và thêm vào đó Ba em mới chết hôm về quê giỗ nội em. Bị pháo kích đó cô. Kỳ dùng câu nói với nét mặt buồn buồn, bây giờ Nguyên mới để ý thấy mảnh băng đen để tang cha trên áo nó. Mảnh băng đen định mệnh cướp mất tuổi thơ huy hoàng của Kỳ, đứa trẻ mới hơn mười tuổi đầu. Vào tuổi đó ở những đứa trẻ may mắn khác, chúng vẫn còn vô tư, nó đùa, nũng nịu với vĩnh mẹ cha thế mà Kỳ đã phải lăn lóc với đời để kiếm tiền về giúp đỡ mẹ hiền. Chiến tranh đã giết nguồn sống của Kỳ, của gia đình Kỳ với người đàn bà yếu đuối khi nhìn đàn con thiếu cha bơ vơ đối khổ. Nguyên đưa mắt tìm Kỳ, nó đang đứng yên lặng bên thùng kem, những giọt nước mắt chảy dài lặng lẽ trên đôi má nhóp nhép vì cát bụi, mồ hôi. Kỳ ơi, em, hãy khóc đi, khóc thật nhiều, giọt nước mắt hồng của tuổi thơ sẽ xóa lấp phần nào niềm xót xa về thân phận của em, thân phận của tuổi thơ Việt Nam trong những ngày dài chiến chinh đầy chết chóc. Kỳ. Bên sự đau khổ của em vẫn còn có muôn ngàn cảnh luống khổ đau khác xảy ra từng ngày trên quê hương này, em hãy cố gắng hòa chung sự bất hạnh của mình với hàng ngàn người khác, em hãy quên đi niềm buồn tủi bên tình thương ấp ủ của mẹ hiền, và ngày nào

đó em sẽ tươi vui hơn với bộ hồng tươi sáng trên ngực áo và mẹ đã cài cho em. Con hãy cố gắng làm vui lòng mẹ, hiếu thảo với mẹ để xứng đáng với bộ hồng quý giá mà mẹ đã dành riêng cho em với tình thương bao la vô ngần.

Nguyên xót xa cho riêng Kỳ, chung cả thân phận đón đau cả tuổi thơ Việt Nam, không biết đến bao giờ chiến chinh chấm dứt? Đại bác nổ hoa nhân ái trên đất mẹ, thanh bình về mở hơ reo vui trong lòng người. Nguyên xin góp lời nguyện cầu mỗi đêm với mẹ Việt Nam cho đất nước mền yêu, và riêng Kỳ: cậu học trò bé bỏng sớm chịu khổ đau của Nguyên.

CỎ DẠI
(Đà Nẵng)

● MINH QUÂN và MỸ LAN

TIẾP THEO

Sinh rảo chân hơn, một mặt cái hy vọng giải khát sớm và được nghỉ làm nó thêm hăng hái, mặt khác, nó cũng muốn qua khỏi cầu trước khi trời tối hẳn.

Nhưng kia, con chó từ nãy vẫn chạy lon ton sau lưng Sinh về mệt nhọc, bỗng ngừng lại, ngẩng đầu lên hít mạnh, rồi nó nhìn sang phải, nhìn sang trái, gầm gừ nho nhỏ và chạy vụt vào bụi rậm sủa ầm lên.

— Lại đây ! Bốp ! lại đây !

Bốp vẫn không quay lại. Sinh sực nhớ ông Ngọc Sơn vẫn thường nói với con vật : « Ngoan nào ! ngoan nào ! Bốp ! » mỗi lúc Bốp không tuân lời, nên bắt chước liền.

Con vật im lặng và trong im lặng tương đối đó, Sinh nghe tiếng chó hớp nước kêu *lách chách, lách chách*. Sinh phì cười, người ngay tức giận. « Phải để cho nó giải khát, tội nghiệp ». Sinh nói thầm.

Sinh cẩn thận vạch từng bụi chui vào và thấy người bạn bốn chân đang say sưa uống nước. Có lẽ cả đoàn báo trong rừng già kéo đến, Bốp cũng không mấy may chú ý.

Thay vì rầy Bốp, Sinh chỉ khẽ đẩy nó ra, quỳ xuống đó và uống nước từ nguồn chảy luồn dưới một hòn đá đầy rong rêu.

Bốp gầm gừ xoay quanh chủ đề tìm cách uống nữa. Rồi thấy không được, nó bực bội nằm xuống như một con ếch, giữa đám cỏ, gần nơi nước chảy. Dòng nước êm ả chảy luồn trong vạc cỏ được một lúc rồi lại biến vào lòng đất, tiếng kêu lên nghe rong róc nho nhỏ vui tai.

Uống xong, Sinh đứng lên, người và vật đều đã khát. Trên trời thấp thoáng ánh sao. Con Bốp uống no căng bụng ra, Sinh thấy một bên sườn của nó lúc nãy xẹp ve bây giờ căng phồng lên. Đây

là lần thứ nhất từ khi chủ bị nạn, Sinh thấy lòng thanh thản, vui vẻ, nó huýt sáo nhỏ nhỏ và con vật nhảy cẫng lên, rồi cả hai nằm lẫn dưới cỏ. Con Bốp, nhân thấy chủ vui, nó lăn lộn trong cỏ ướt nhiều lần rồi vung tràn, rũ lông làm cát ướt bắn đầy mình tiểu chủ. Sinh cười khanh khách.

Vài tia sáng cuối cùng sắp tắt hẳn trên nền trời hoàng hôn. Sinh tìm đường dẫn đến chiếc cầu. Nó bảo Bốp :

— Thôi, chúng ta lên đường ! Phải qua cầu trước khi trời tối đen. Nếu không khó đi lắm.

Bốp nghe ngóng một chút rồi vẫy đuôi, nó đứng bằng hai chân sau, hai chân trước bám vào cái xích đựng thịt Sinh mang theo mình. Sinh cười bảo nó :

— Đồ tham ăn ! bụng mày sao mà giống như cái túi lủng, nhét thịt vô đây một chút là trôi mất tiêu !

Nhưng Sinh cũng dừng lại, mở xích, lấy miếng thịt báo quay vàng ngậy ra, rồi lục tìm dao :

— Đây nè, cho một miếng thôi, nghe không ? phải để dành. Coi tao đây : tao không đụng tới, tao chỉ ăn có chút bánh đây này. Để qua khỏi cầu mình sẽ ăn ngon hơn.

Cặp mắt xanh của con Bốp sáng rực lên và khi chủ nó vừa lấy thịt ra, chưa kịp dùng dao cắt cho nó một miếng nhỏ như ý định thì vút một cái, con vật chồm giật miếng thịt, chạy bay.

Sinh tức giận kêu lên và đuổi theo, nhưng khi nắm được cổ nó, nó đã ăn hết một nửa rồi. Thật là quá : miếng thịt dành cho cả cuộc hành trình chứ ít đâu ?

Bốp vụt chạy, song rồi biết lỗi, nó quay lại, cúi đầu, đuôi và tai quặp xuống, bộ dạng nom thật đáng thương. Sinh vỗ vỗ vào mõm nó, nói :

— Tao cũng đói mà rán nhịn, mày hư lắm, nhưng mà thôi, tha cho ! Nếu tao không thương, tao quất cho một trận đau ngắt chớ không phải lôi thôi đâu !

Bốp ngếch mõm lên, đuôi nhịp nhịp lộ vẻ mừng rỡ, nó biết rằng đã được Sinh tha tội cho rồi.

Rồi Bốp ngồi xuống coi bộ bối rối trong khi chủ nó dùng tay lau sơ sơ miếng thịt còn lại, cho vào xích và lấy một miếng bánh vừa đi vừa ăn.

Trời tối sầm. May là Sinh thấy hai hành tinh rất sáng — vénus — ở đúng hướng nó muốn theo để đến cây cầu dây. Sinh theo đó mà đi.

Bốp chậm chạp theo sau, nó uống nhiều nước quá rồi lại ăn thịt vô — cả hai ký thịt — nên dạ dày nó trở nên óc ách, nặng nề. Nhiều lần,

tiểu chủ nó phải dừng lại chờ. Sau cùng, Sinh hết kiên nhẫn, cúi đỡ nó lên tay.

— Mày thật đáng đòn, nhưng tao thương mày quá. Dừ rồi phải không? Ưng ăm chờ gì? Được rồi, tao ăm cho một chút, nhưng ngày mai thì phải đi, nghe không?

Vừa nói, Sinh vừa vuốt ve cái đầu đen mượt và còn ướt đầm. Sinh ôm chỏ trong tay, xuống dốc và bắt đầu qua cầu. Tiếng thác đổ vang lên tận tại Sinh. Sinh vẫn không chút nghi ngờ, vui vẻ nói:

— Nếu mày không dễ thương tao sẽ vứt mày xuống dưới kia, dưới đó đá lởm chồm như cả trăm con dao nhọn. Hết đời mày, còn hồng gì ăn cướp thịt..

Bốp ngừng lên, liếm mặt chủ đề tỏ ra mình hiểu là chủ chỉ nói đùa thôi.

Đúng lúc đó, bỗng thân nó săn cứng lại, hai tai vênh lên, lông khắp mình dựng đứng, nó gù gù nhỏ và nhoài cổ qua vai Sinh, — cái vai trần không áo — để nhìn lại phía sau. Sinh không nghĩ đến gì khác ngoài cảnh cây to sẽ được treo lên nằm ngủ trong mười phút tới, hỏi đùa:

— Cái gì vậy? đừng sợ, có tao đây mà! đồ nhát gan! Chút nữa là mình qua khỏi cầu và được nghỉ ngơi. Đừng sốt ruột.

Lạ thay: được chủ vỗ về, Bốp vẫn không im lại rên rĩ to thêm. Thật ra nó không nghe gì hơn Sinh, nhưng ban đêm cái mũi ươn ướt của nó trở nên rất thính, có ích hơn đôi mắt. Bốp đã đánh hơi được mùi của Tư Gác và Kha. Nhất là tên đầu bếp mồ hôi hắc nặng mùi hơn ai cả. Bốp ghét Tư Gác cũng gần bằng Giang Khâm, vì những khi ông Ngọc Sơn vắng mặt, tên này hay chơi xấu lắm, hấn cho Bốp ăn lưng lưng mà thôi!

Cái dốc nhỏ có trái đá dẫn xuống cầu dây. Hai bên có hai hàng cột cắm sâu dưới đất. Những cái dây chằng dùng làm cầu được cột chặt vào các trụ này, y như dây neo, những dây phía dưới làm cầu, còn dây trên thì làm tay vịn.

Sinh nắm dây, thông thả xuống cầu. Con chó không bằng lòng gào lên. Sinh gát:

— Im đi! đừng làm tao té giờ đó! Được ăm trên tay còn sợ nỗi gì? Bốp cố hết sức để Sinh hiểu rằng có hai tên gian chờ mình, song vô ích, trong lúc đó Sinh vỗ vỗ mõm nó, bước đi.

Tiếng thác đổ, sâu dưới ba mươi thước át cả mọi tiếng động khác. Gió hây hây vuốt ve mặt Sinh. Vẫn giữ con vật thân yêu bằng tay trái, tay mặt vịn dây cầu Sinh bước tới không chút do dự trong bóng đêm.

Được cỡ ba thước, gió thổi mạnh hơn làm chiếc cầu dây dong đưa vì sức nặng của Sinh và con vật không đủ để giữ cho cầu được vững.

Nhưng Sinh không sợ cứ tiếp tục, cỡ mười thước, chợt có tiếng quát the thé trong bóng tối :

— Giang Khâm ! Giang Khâm ! nó qua cầu ! nó...

Sinh gần đứng tim khi nhận ra tiếng Kha, trong lúc Kha tiếp tục réo to :

— Giang Khâm ! anh nghe chưa ? Thằng Sinh qua cầu rồi đó !

Mười giây qua, chỉ còn có tiếng gầm của nước dưới vực sâu và tiếng gió lướt trên cầu. Sinh đứng yên như pho tượng gỗ. Suốt buổi chiều hôm nay nó quên bằng kẻ thù. Giang Khâm và đồng bọn hung ác của hắn như là những dấu chân in trên bãi biển bị sóng cuốn mất tăm trong trí Sinh, thật vậy : mỗi bước chân bước đến đưa Sinh trở về với thế giới văn minh, hình ảnh bọn chúng mỗi nhòa nhạt thêm lên, cho đến một lúc, Sinh quên tiệt chúng.

Nó tin tưởng đến ngày mai, đến cái làng gần nhất mà nó đến cầu cứu, đến vị bác sĩ, đến cảnh tượng ông Ngọc Sơn nằm trên chiếc võng, đến...

Giọng nói của Giang Khâm át cả tiếng gió và tiếng nước gào thét dưới vực sâu :

— Tôi đợi nó đây ! đẩy nó về phía tôi !

Sinh choàng tỉnh. Lông Bóp dựng đứng lên, nó ngàng nhìn tiểu chủ như muốn hỏi : « Lại đánh nhau nữa phải không ? »

Sinh quay nhìn phía sau song không thấy gì cả, bóng tối phủ dày im sừng, nền trời thì hơi nhạt hơn và ánh sao trông xa như một cái gối găm kim gút. Chiếc cầu rung động nhẹ, nhờ vậy, Sinh biết là có người vừa bước lên cầu, tiến về phía nó. Chắc là thằng Kha làm theo lời tên Khâm chớ còn ai ? Như cái máy, Sinh bước tràn ra giữa cầu. Mỗi bước chân Sinh cái cầu lại trĩu xuống — cầu đã quá cũ, — tuy ít người đi lại — và không hề được sửa sang. Sinh đã đi được gần hai mươi thước, còn cỡ bốn mươi thước nữa là qua khỏi cầu. Giọng Giang Khâm vang lên, nóng nảy :

— Kha, anh tới chưa ? nó đâu ?

Sinh run rẩy gần ngã khụy xuống không bước tới được mà lùi cũng không, vì trước mặt sau lưng đều có kẻ thù đón đợi. Hoảng sợ Sinh đành đặt con vật xuống cầu và vô cùng kinh ngạc thấy Bóp tức thì chui qua chân mình chạy về phía tên Kha. Tiếng chó sủa làm Sinh can đảm lại, khuyến khích :

— Giỏi đó, Bóp ? tấn công liền đi !

Đó là những lời Sinh nghe chủ thường dùng để sai khiến con Bóp mỗi khi bị nghẽn đường vì bò ngủ. (Sự kiện này thường xảy ra tại Ấn Độ, phần đất mà bò được xem như một linh vật) Bóp luôn

luôn phản ứng mạnh mẽ : nó xông vào giữa mấy con vật ăn cỏ này
sủa rống lên và tìm cách tấp vào chân chúng. Bây giờ cũng vậy, Bốp
sủa âm ỹ, tiếng nó gần át tiếng thác găm. Kha lùi lại ngay : hắn vẫn
gồm hai hàm răng của Bốp dù hắn có con dao trong tay. Hắn làm
gì được với con dao trên một cái cầu dây không ngừng đu đưa như
cái vòng dài vì gió lớn ? Đã vậy, con Bốp đen như mực, lẫn với
bóng đêm, hắn không thể nhận ra, còn dưới chân hắn thì vực sâu
thăm thẳm. Kha vừa thụt lùi vừa chửi rủa âm lên đe dọa con Bốp.
Trong lúc đó, Giang Khâm bước lên cầu, hắn cảm thấy cầu rung
động dữ dội :

— Cái gì vậy ? hả Kha ?

— Con chó quỷ cắn tôi...

— Đả nó một cái cho nó lăn tòm xuống vực sâu, dù sao anh
cũng mạnh hơn nó mà !

— Nhưng tôi có thấy gì đâu... mà tôi cũng không muốn lộn
xuống vực...

Kha vừa nói vừa lùi lại thật mau, song hắn không dám quay
lưng lại, vì hắn muốn cho con vật sợ mình... Giang Khâm chửi thề
ôm tỏi, và tiến tới. Sinh biết thế vì cầu rung động dữ dội hơn. Nó
do dự chưa biết ứng phó ra sao : kẻ thù đáng sợ nhất đang tiến về
phía mình, Sinh định quay lui bờ bên trái, cùng lúc đó, Bốp cũng
trở lại phía Sinh. Mười giây sau đó, Kha la to :

— Bắn thẳng trước mặt anh là trúng đầu nó liền, tôi đã rời
khỏi cầu rồi !

Chiếc cầu lại ngừng rung động, Sinh hiểu ngay Giang Khâm đã
dừng lại, sắp bắn mình. Sinh rất lo : hắn có thể bắn sai nếu dùng súng
trường, nhưng với cái súng săn... Sinh chỉ còn một lối thoát duy nhất :
nằm phục xuống dưới cầu dây. Nhiều mối dây đã đứt, nhiều mắt dây
khác kêu rần rắc như cũng sắp đứt, Sinh suýt lộn qua mấy kẻ dây
song may sao : trong lúc linh quỳnh như thế nó có ý kiến hay là cứ
để thân mình lộn xuống và cố nắm chặt hai sợi dây lớn nhất, hai sợi
dây chính thôi. Thế là, Sinh bám vào hai dây đó, đóng đưa giữa
khoảng không bên dưới cầu. Bốp chửi mồm vào cổ, sờ soạng và rên
rỉ. Hai phát đạn tiếp liền làm nó nhảy dựng lên. Một tia lửa từ nòng
súng dài một thước loé lên làm khoảng cầu chỗ tên này và bờ bên trái
sáng rực. Mất bình tĩnh vì ngọn lửa kèm là tiếng nổ, phần thì bị
thương ở khúc đuôi, Bốp phóng về bờ bên trái trong lúc Kha chạy
lên quan sát. Vậy là Kha bị con vật húc mạnh một cái, ngã chũng,
hắn hét lên như bị cắt tiết. Giang Khâm đang đi tới, khựng lại vì
tiếng hét này. Bốp cũng sợ không kém, quay lại phía Giang Khâm,
tiếng thác lấp cả tiếng thở hào hển của Bốp, bộ lông nó lại lẫn vào
bóng đêm nên Khâm không thể đề phòng, đụng phải Bốp, hắn cũng

hét đứng, cũng nhảy chồm lên và cảm thấy mất thăng bằng, một chân vắt vẻo nơi tay vịn của cầu dây. Sợ hết hồn, Giang Khâm buông súng ra để níu dây cầu và cây súng lọt qua lỗ hồng rơi tòm xuống vực.

Cây cầu chợt rung rinh mạnh làm Sinh khiếp đảm, mấy ngón tay bám chặt bắt đầu lơ lửng. Rồi yên lặng trở lại, cầu bớt động đờ, Sinh hơi bình tĩnh một chút. Giang Khâm hần học hỏi hóng lên ?

— Nó đâu rồi ?

Tiếng nói gần Sinh quá, Kha trả lời :

— Thăng Sinh hả ? ai biết đâu ?

Tim hần nhảy thình thịch trong lồng ngực vì sự xuất hiện bất ngờ của Bốp, vừa xoa xoa sau ót đau điếng vì cú té lăn, hần vừa nói thêm :

— Hồi nãy, tôi thấy nó trên cầu mà...

Bước chân càng đến gần Sinh hơn, Giang Khâm dẫm lên sợi dây cách tay Sinh đầu cỡ năm phân, rồi hần rời xa và tiếng chửi thề của hần nhỏ dần về phía trái. Kha không nhìn trước cơn giận của Khâm như trước nay, hần cãi lại ong óng, Tư Gác cũng góp lời, tuy từ nãy giờ hần không dự vào việc săn đuổi Sinh.

— Đồ nhát gan ! các anh để nó qua khỏi cầu rồi !

Giang Khâm kết tội đồng lõa của mình. Kha cãi lại :

— Không có ai qua cầu hết, tôi tránh ra để anh dễ bắn, rồi anh bắn xong là tôi trở lên cầu liền. Con chó chồm lên làm tôi té, chó lỗi gì ở tôi ? Không biết con chó quỷ đâu rồi ?

— Tôi cũng bị nó chồm lên làm trượt chân. Nhưng cái đó không quan hệ — Giang Khâm cắn nhả trong lúc chưa hoàn hồn — tôi muốn biết thằng Sinh đâu ? Nó đã lên cầu rồi mà biến mất thì có lẽ nó đã thoát qua cầu, về bên trái...

— Không ! tôi đứng yên đây, mắt không rời khỏi cầu, không ai qua đây, trừ Kha.

Tư Gác lên tiếng biện hộ cho mình. Ba tên im lặng tìm hiểu theo ý riêng về sự kiện lạ lùng. Giang Khâm chợt nói :

— Sinh là thằng ranh con, tôi dám chắc nó bám dây đu đưa đằng kia chó không đâu hết...

— Ủa, chó khi anh bắn, lửa tóe lên anh không thấy nó ư ?

— Không, cái mới kỳ...

— Vậy mà nó ở trước mặt kia chó. Tôi thấy có một cách giải thích rõ ràng : anh đã bắn trúng nó, nó bị thương rơi xuống cầu rồi, hiện giờ nước cuốn xác nó tuốt dưới xa kia.

— Không ! Giang Khâm quả quyết. Cầu trống không khi tia lửa lóe lên. Coi tìm vài cây gậy, cột cạnh khô vô đó làm đuốc ! Phải tìm

ra nó, nó đang đu đưa dưới cầu. Lẹ lên ! không thôi nó thoát về phía bên mặt cho coi !

Trong lúc chúng nói chuyện, Sinh không phi một giây, vai và các bắp thịt rã rời, tê cứng; nó cố sức móc mấy ngón chân vô dây cho hai tay được nghỉ. Rồi nó nhích lần hai vai lên. Một lúc sau, Sinh trồi lên cầu, nhưng bỗng có một bóng đen trờ tới làm Sinh hoảng hồn, ra là Bốp. Bốp liếm mặt chủ, liếm tay chủ để khuyến khích. Sinh mừng thầm, ra lệnh nho nhỏ :

— Xích ra, để tao làm việc, đừng làm vương tao !

Con chó ngoan ngoãn nhích ra. Trong lúc chủ nó cố hết sức rút một chân lên, rồi từ từ rút thêm chân nữa, con vật nằm yên chờ đợi..

Sinh đã lên được khỏi cầu. Nó nằm ngửa, nhìn trời, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Sự mệt mỏi và kinh hoàng làm nó tê liệt cả người. Bốp lấy mũi mình cọ vào mặt chủ để lòi Sinh thức tỉnh khi cảm thấy nguy hiểm : cầu lại rung động, có người tiến về phía Sinh. Và tiếp đó, tiếng Giang Khâm vang lên trong bóng đêm, giọng dữ tợn hơn bao giờ cả làm Sinh rùng mình; nhòai người bò dậy.

— Kha ! đốt đuốc tức thì ! Tôi thấy có vật gì trên cầu, đúng là con chó... A ! cả thằng Sinh nữa kia !

Sinh cố hết sức đứng lên và chạy trốn, song hai chân tê cứng. Biết bị chúng thấy rồi Bốp sủa vang lên, nhe răng nhọn đe dọa Giang Khâm. Bờ bên trái, Kha quẹt diêm và đốt đồng cỏ khô do Tư Gác gom lại làm đuốc. Một làn ánh sáng yếu ớt bùng lên, cây đuốc sáng rồi rồi bóng tối bị xua tan. Kha bước lên cầu giờ cao ngọn đuốc. Bóng dáng to lớn và cái khăn quấn quanh đầu hắn cùng hiện ra dưới ánh sáng cùng lúc với đôi vai gầy run rẩy của Sinh.

— A ! Ông Hoàng của rừng già ! ông đợi đó, tôi lên đón tức thì ! lần này thì... Tôi đem kiệu lên đây !

Giang Khâm cười to, tiếng cười độc ác làm Sinh ghen thờ.

Hai tay quắp lại, hơi thở đứt quãng, chân run bầy bầy, Sinh lặng nhìn Giang Khâm tựa con thỏ bị răn thối miên. Giang Khâm hăm hở chưa từng thấy, tay chống nạnh, vẻ đắc thắng, nụ cười nham hiểm vẫn giữ trên môi, tàn lửa do bó đuốc Kha cầm bay tán loạn trước mặt Sinh. Giang Khâm tiến lên một bước rồi dậm bước thứ hai. Bốp từ nãy giờ đứng lặng bỗng hiểu rõ tình thế nguy ngập, chồm tới làm tên gian lùi lại, thật nhanh, miệng ra lệnh :

— Gọi chó lại, nếu không mày sẽ hối khi mày ở trong tay tao đó !

Sinh đứng im thẳng bệ đã hơi tỉnh táo trở lại, máu chạy đều lên óc và các bắp chân nó bớt ran hơn. Sinh cất tiếng, nhưng để cho tên gian không biết nó còn sợ, Sinh nói chậm rãi :

— Đừng hòng ngăn nổi tôi qua cầu, có gan thì xô con Bốp ra mà

Bốp vênh vai nhưng không quay đầu. Nó có vẻ sẵn sàng nghênh chiến, nét mặt tên Khâm đành lại, Tư Gác hỏi bạn :

— Anh muốn tôi quăng cây đuốc vô miệng con chó quỷ này không. Mình phải làm liền, đuốc sắp tàn rồi, anh nghĩ sao ? Giang Khâm ?

— Không ? Phải đợi có cây đuốc khác cái đã Tư Gác ! lấy cỏ khô và gây làm thế thêm đuốc nữa, mau !

Nói xong, hắn rút dao găm ra, khí giới cuối cùng của hắn. Bốp không chút sợ sệt, nó dặng chân sau ra dặng bộ cứng cỏi, cổ vươn lên và hai mắt phản chiếu ánh lửa rực đỏ của ngọn đuốc. Giang Khâm khom mình tới trước, tấn công bất ngờ, con dao nhọn trong tay hắn xia vào con vật, Bốp nhanh hơn địch thủ, lùi lại tránh được, Giang Khâm lại đâm tiếp một nhát thứ hai, hắn đến gần con vật ba mươi phân nữa.

Chiếc cầu bông rung rinh, Tư Gác thở hào hển, mồ hôi nhễ nhại đem đến hai bó đuốc. Kha đón lấy, châm vào ngọn đuốc cũ rồi ném ngọn đuốc gần tàn vào mình Bốp. Con vật tránh khỏi, răng nó nhe ra, vẻ dữ tợn trong lúc Giang Khâm cài dao găm vào thắt lưng và cúi xuống thật thấp toan nhát bó đuốc đi vào Bốp nhưng con chó lạnh hơn : trong chớp mắt, Giang Khâm bị Bốp đập cho một miếng vào bàn tay hắn, bốn dấu răng sâu hoắm tóe máu, tên này hét ngược lên :

— Thấp thêm đuốc ! thấp thêm mau ! nó trốn bây giờ ! Con chó cắn tao đây !

Kha đốt ngọn đuốc thứ ba và đưa cho Khâm. Tên này vừa dùng đuốc quay vòng vòng quanh mình vừa tiến gần con chó, Bốp đành lùi dần, ngọn lửa cháy xém bộ râu Bốp và nếu Bốp không lạnh, chắc cháy luôn cả bộ lông. Giang Khâm biết rằng mình đã có thứ khí giới lợi hại trong tay, đang chiếm ưu thế, Bốp cứ phải lùi, lùi mãi.

Sinh trái lại, không lê chân nổi, vì mệt như, hai tay chống lên tay vịn cầu dây. Khi Giang Khâm quay tròn ngọn đuốc, Sinh đã đến giữa cầu, cố sức đi mau hơn mà không được. Giang Khâm gần tóm được Sinh. Giang Khâm lại quát :

— Tư Gác ! đem thêm đuốc đến đây ! mau ! không thôi tôi đốt sạch bộ râu đầy rận của anh đa !

Tên đầu bếp vừa vội vã cột bó đuốc mới vừa trả lời :

— Tôi đem đến bây giờ, tôi đem đến ngay !

(còn tiếp)

HOÀNG ĐĂNG CẤP phụ trách

— Em NGUYỄN VĂN SƠN (Vĩnh Long).— Ba má em có thương em thì ba má em mới hay rầy mắng em như thế. Em rán cố gắng tìm những gì mình không làm ba má vừa lòng để SỬA CHỮA... và lúc bấy giờ em sẽ hết bị rầy mắng ngay. Chúc em thành công.

— Cô... GỌI ĐIỆN THOẠI SÁNG THỨ TƯ 27-5-70.— Tiếc vì sáng hôm đó tôi bận đi dạy học nên không thể hân hạnh được tiếp xúc với cô qua điện thoại. Tôi chỉ nghe thầy quản lý nói lại ý kiến của cô rằng cô không bằng lòng về những lời tôi dùng để giải đáp thắc mắc về hai chữ CẤP DUỖN cho một nhóm học sinh trong Tuổi Hoa số 130. Khi viết mà được độc giả cảm tình theo dõi kỹ lưỡng rồi chỉ bảo như thế là một điều hết sức hân hạnh, tôi xin chân thành cảm ơn cô. Tuy nhiên, xin phép cô cho tôi biết rõ lại (qua thư, điện thoại hoặc đối thoại trực tiếp tại tòa soạn) cô không bằng lòng những chữ nào, những ý nào trong câu đó và LÝ DO TẠI SAO (!) Để tôi được biết mà sửa chữa. Kính chào cô.

— Em NGUYỄN VĂN HẠNH (Đà Nẵng).— Theo sự đề nghị của anh em ban biên tập, anh xin chỉ thêm phương pháp nhớ con số Pi kỳ diệu trong toán học với 128 (!) số lẻ (Kỳ rồi với bốn câu thơ đó em chỉ nhớ có 30 số lẻ thôi) Trước tiên, em hãy thuộc lòng bài thơ bằng tiếng Pháp dưới đây (em khoan coi các số phía dưới nghe) :

Maint terrier des lapins ne gèle

3 1 4 1 5 9 2 6 5

Ma loi veut bien ; combats mieux ; ne méfais

3 5 8 9 7 9 3 2 3 8

Riants Jeunes gens, remez moins vos mines

4 6 2 6 4 3 3 8 3 2

Qu'un bon lacet nous fit voir à deux pas

7 9 5 0 2 8 8 4 1 9

Que ton jabot moins bombé m'écoute

7 1 6 9 5 9 9 3 7 5

Ton soliveau n'e s'est pas corrompu

1 0 5 8 2 0 9 7 4 9

Rends roulant bien nos mises convoités
4 4 5 9 2 3 0 7 8 1

Cher a ses gens ni facheux, ni sans foi
6 4 0 6 2 8 6 2 0 8

Beau bien viager nos voisins m'ont ravi
9 9 8 6 2 8 0 3 4 8

Nous l'aimerons ne tendant qu'à sa joie
2 5 3 4 2 1 1 7 0 6

Combien venus derivent sans jalons
7 9 8 2 1 4 8 0 6 6

Là témoigne vainement sans changer
5 1 3 2 8 2 3 0 6 6

Air qui sait bien me faire enrager
4 7 0 9 3 8 4 4 6

Thuộc bài trên xong, em thuộc lòng thêm bản quy ước sau đây :

d, t thế số 1 ; n thế số 2 ; m thế số 3 ;

r thế số 4 ; l thế số 5 ; ch, j thế số 6

q thế số 7 ; f, v thế số 8 ; p thế số 9 ; s thế số 0

Rồi em thay thế các chữ bởi các số trên bằng cách dùng âm thanh :

Thi dụ :

Chữ terrier ở câu đầu : em đọc thấy 2 âm ter và rier, âm ter tức là chữ t thay bởi số 1, âm rier tức là chữ r thay bởi số 4.

Theo cách này, em chỉ nhớ được con số Pi với 128 số lẻ (lẽ dĩ nhiên cách nhớ này chỉ dễ dàng đối với người biết tiếng Pháp, anh ghi ra cho vui).

— Cháu **TRẦN LINH NGÀ**.— Lâu quá, mới được thư cháu. Về tác giả Krishnamurti cháu hỏi, chú thấy không có gì hay hơn là trích lời nhận xét về tác giả này của nhà văn Vũ Hạnh nói chuyện tại giảng đường Quốc gia Âm nhạc ngày 12-4-70 vừa qua do Trung Tâm Văn Bút lồ chức trong đề tài : « Nghĩ về một số hiện tượng trong sinh hoạt văn nghệ hiện nay ».

Đây là nguyên văn lời của nhà văn Vũ Hạnh : « Những tác phẩm của Krishnamurti được chú ý nhiều là ở cái vẻ mới lạ của nó, chứ những nguy hiểm nhằm nhí và những phủ nhận giả tạo của tác giả đó thực sự chẳng có giải quyết được gì cho người đọc, trừ việc đem lại cho họ ảo tưởng về một kiến thức. Thiết tưởng cái lối ăn mặc theo kiểu híp-pi, dị hợm và thiếu vệ sinh cũng nằm trong tâm thức đó. (Trích Bách Khoa số 319)

Chú đã có đọc vài tác phẩm của Krishnamurti và chú nhận thấy theo ý kiến riêng của chú — những nhận xét của nhà văn Vũ Hạnh vô cùng xác đáng.

Chúc cháu năm nay thi đỗ không trượt như năm ngoái nữa.

— Em NGUYỄN THỊ TRÂM (Hội An).— Tại sao ở miền băng giá, cá vẫn sống được? Vấn đề này rất giản dị, ở chương trình Vật lý lớp đệ ngũ (lớp 8) có giải thích rõ ràng. Chắc em nhớ thí nghiệm Hope. Thí nghiệm này đã chứng tỏ nước nặng nhất ở nhiệt độ 4 độ C, mà ở nhiệt độ 4 độ C, nước dần có biến thành băng, thành nước đá. Thí dụ ở một cái hồ Vùng Bắc cực: Khi đến mùa nước băng, tức là lúc nhiệt độ giảm dần, bao nhiêu nước nặng đều chìm xuống đáy hồ, lẽ dĩ nhiên nước nặng nhất chìm xuống sâu nhất. Nếu là nước nặng nhất thì còn nước nào nặng hơn nữa không? Không! Nhưng nước nặng nhất ở mấy độ? Theo thí nghiệm Hope ở 4 độ C. Mà ở 4 độ C, nước chưa đông đặc, còn lỏng. Vậy dù trên mặt hồ thành băng giá, các loài cá... vẫn sống được như thường ở dưới đáy hồ vì ở dưới đáy hồ nước chỉ ở 4 độ C còn lỏng. Trong vật lý, nói nước nặng nhất tức là nói nước có tỉ trọng lớn nhất.

— Em KIM THU (Công Lý Saigon.)

1) Đề anh hỏi rõ lại tổ chức đó rồi trả lời em sau.

2) Em lật tự điển Pháp Việt của Thanh Nghị sẽ có khá đầy đủ các tên tắt của các tổ chức quốc tế.

3) Người ta gọi Hoa Kỳ là người Mỹ vì người Hoa Kỳ ở Mỹ Châu Đó có lẽ vì thói quen.

4) Về trò chơi toán học, anh không có đủ thì giờ soạn đăng mỗi kỳ trên Tuổi Hoa được vì anh còn bận nhiều chuyện khác. Em rảnh không lại giúp anh chuyện này đi, anh có đủ tài liệu cung cấp cho em.

— Hai cháu HOÀNG THỊ OANH và NGÔ THỊ THỊNH (Khiết Tâm Biên Hòa).

1) Trong Pho Tượng Rồng Vàng, chú viết anh Q. Di giỏi chữ Hán là chú nói đùa cho vui đó. Có nhiều em sau khi đọc xong câu đó đem báo Tàu lại nhờ Q. Di dịch hộ làm Q. Di méo mặt... trách chú quá xá! Tuy nhiên, sau năm nay, Q. Di và cả T. Chỉ nữa, chữ Hán hai anh ấy cũng khá đấy vì hai anh ấy đang theo chừng chữ Việt Hán ở Đại Học Văn Khoa.

2) « Hai chị em lưu lạc » là đàn ông hay đàn bà? Hai cháu viết thư về hỏi tác giả. Nhật lệ Giang. Mà... Ừ! Đã hai chị em thì làm sao là đàn ông hết được? Điều kia hai cháu cứ viết thư về hỏi tác giả, hai cháu đề địa chỉ tòa soạn là thầy N.L.G. nhận được.

3) Khi đi hai tay người ta cứ vẫy qua vẫy lại là... (ôi chao! câu hỏi của hai cháu tưởng dễ mà lại khó trả lời quá) là... là... để giữ thăng bằng cho cơ thể... còn đối với con gái (như hai cháu) thì lại có thêm tác dụng làm cho dáng đi đẹp dễ hơn. Nhưng, hai cháu coi chừng, nếu vẫy nhiều quá thì...

4) Chú nửa hiền nửa dữ. Bác 2 cháu năm nay bao nhiêu tuổi? Chú bằng tuổi của hai cháu cộng lại.

5) Vào GDTH không bắt buộc phải viết bài đầu.

Hai cháu yên chí, chú vừa được thầy bói coi chỉ tay nói chú sống dài lắm.

— Em DU CA (Gia Định).— Về con mắt của bạn em, anh đề nghị em dẫn bạn em đến bác sĩ Nguyễn Ngọc Quế ở 463 Pétrus Ký Saigon nhờ vị bác sĩ chuyên khoa này khám... Khi đến khám bệnh, em có thể nói do anh giới thiệu...

— Em VŨ TIỀM (Vĩnh Long).— Giấy đồng hồ và mét chỉ là những qui ước do loài người lập ra để đo thời gian và đo chiều dài. Những chữ đó chả có liên quan gì về toán học, chỉ là cách sắp đặt cho có thứ tự mà thôi. Về tem, em đón đọc số Tuổi Hoa đặc biệt về « nghệ thuật sưu tầm tem » ra ngày 15-7-70, em sẽ được giải đáp mọi thắc mắc của em. Anh bật mí một chút nghe : Vi Vi vừa vẽ xong cái bìa tuyệt đẹp dành riêng cho số Tuổi Hoa đặc biệt về tem. Anh bật mí thêm một tí nữa : trong số TH đặc biệt này, sẽ có ảnh các tem của Vi Vi trong gia đình Tuổi Hoa mình đoạt giải và cả ảnh của Vi Vi nữa.

— EM KHA THUY VI (Saigon).— Anh không ngờ người đi chung xe với nữ kỹ giả Kiều Mỹ Duyên bị xe Mỹ cán chết là người em kế của Vy. Anh xin thành thật chia buồn cùng Vy. Anh có thể giới thiệu người đó với Vy được. Hiện nay có thể đến tòa soạn gặp anh mỗi buổi chiều từ 5 giờ (trừ chiều thứ ba, thứ năm).

— CHÁU THƯƠNG HOÀI (Saigon).— Tất cả các bậc anh hùng và thánh nhân đều đáng kính trọng, mỗi người một vẻ, không thể so sánh một cách tuyệt đối người nào hơn người nào. Những điều tin kia đều là tin nhảm, cháu đừng ý làm gì cho mệt.

— CHÁU TUYẾT MAI (Hòa Hưng Saigon).— Ôi ! Chú «ơi l» thật to rồi đó, cháu bằng lòng chưa ? Bây giờ, chú trả lời cháu đây : Bài cháu mấy chú đang chọn, cháu chờ đợi ít lâu sẽ có kết quả. Bút hiệu của cháu được đó, không có ai trùng dân. Hải Yến Linh Thy...là bạn cháu à ? Thế là cháu ở Gia Long, phải không ?

29-5-70

HOÀNG ĐĂNG CẤP

Đọc và cổ động : * Tuổi Hoa

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

QUYỀN DI phụ trách

Hướng về tương lai !

Một tiếng mời gọi ngọt ngào, quyến rũ, nhất là với những người trẻ.

Đẹp làm sao chuỗi ngày trước mắt, trong ước mơ chúng ta tô điểm cho tương lai bao nhiêu vẻ đẹp, bao nhiêu tươi sáng, bao nhiêu hình ảnh thần tiên...

Ngày hôm nay chúng ta học hành, làm việc, chiến đấu, hy sinh... cũng chỉ để xây dựng một ngày mai mà chúng ta hy vọng là đẹp hơn hôm nay, đáng sống hơn hôm nay.

Nói đến tuổi trẻ là nói đến tương lai. Người già đã đi hết đoạn đường của họ, nay ngồi lại nghiền ngẫm quá khứ. Còn chúng ta, đường trần chưa trọn, chúng ta cần phải đi nữa, và viễn ảnh của tương lai làm chúng ta hăm hở dấn bước.

Nhìn một thiếu niên hay một thiếu nữ mắt trong xanh, tóc mây óng ả, môi tươi hồng, đôi tay mạnh mẽ, ta thấy ngay một tương lai rực rỡ...

Nhưng hoàn cảnh đất nước hiện tại với cuộc chiến tranh kéo dài, với khổ đau chồng chất, với sự phân hóa đến tận gốc rễ, ai mà không một lúc ngao ngán, cho dù ngay cả tuổi trẻ hăng say, tiêu biểu nhất cho những ai ước vọng vào tương lai cũng có lúc thấy lòng nao núng và tâm trí lộn vào vùng suy tư bi thảm.

Vườn thơ Tuổi Hoa lần này, với chủ đề « Tuổi Trẻ hướng về tương lai » sẽ trình bày với các bạn ít nhiều khuôn mặt của những người trẻ đứng trước tương lai, ít nhiều thái độ chung của chúng ta bây giờ về tương lai cũng như nói thẳng những ưu tư của mình về vấn đề này với các bạn cùng tuổi.

● HUY CƯỜNG với những suy tư sâu kín của tâm hồn, Cường lo sợ cho tương lai trước một hiện tại đau thương. Nhưng với đặc tính

của người trẻ, Cường vẫn tin tưởng một ngày mai thật đẹp, của mình cũng như của quê hương :

VÙNG SUY TƯ

Tôi lớn lên theo tuổi đời thơ dại
Từng đêm dài qua giấc ngủ có đơn
Giữa đêm khuya nghe tiếng nói tâm hồn
Súng rền nổ, rung chuyển lòng đất Việt
Rồi những buổi chiều mây giăng biển biệt
Vùng suy tư rộng mở đón bước tôi
Tôi lặng nghe lòng xao xuyến bởi hồi
Ngày mai đó... không biết ra sao nhỉ ?
Sẽ êm đềm như sông không gợn tí ?
Hay mang nhiều hiểm trở ở tương lai ?
Khi quê hương chinh chiến vẫn còn dài
Bom đạn vẫn tuôn rơi... và rơi mãi
Cầu ơn trên cho hoà bình trở lại
Quê hương này hết đau khổ triền miên
Cho tuổi thơ không còn vương lụy phiền
Hoa môi nở trong tình thương bất diệt...

(Huy Cường)

• Thái độ của Huy Cường là lo sợ mong lung cho một tương lai không có bảo đảm chắc chắn, nhưng kèm vào đó là sự tin tưởng vào siêu nhiên. Còn Võ thị Bạch Nga lại có tâm hồn khác, trước một hiện tại và một viễn tượng về tương lai không đẹp mấy, Nga đắm tiếc nhớ quãng ngày đã qua, quãng ngày đuổi hoa bắt bướm, mộng mơ thần tiên và ngày nào cũng là ngày của mùa xuân :

LUYẾN TIẾC

Em nghĩ gì khi nghe mình chợt lớn ?
Bỏ sau lưng những ngày tháng vàng son
Quên tất cả niềm vui tuổi ngọc
Và bước vội qua vùng trời thơ ấu

*

Em buồn gì khi nghe mình chợt lớn ?
Khóc thật nhiều cho tuổi nhỏ đi qua
U sầu cho vương vấn mắt ngoan hiền
Nụ cười xinh lịm dần trên môi ngọc

*

Em tiếc gì khi nghe mình chợt lớn ?
Tuổi rong chơi không còn lại trong em
Hay nhìn đời bằng màu xanh hy vọng
Tiếc nụ cười luôn tươi mãi trên môi.

(Võ thị Bạch Nga)

● Ngược lại, Cỗ Đại với tâm hồn son trẻ đầy tư tưởng lạc quan vui tươi tìm đến tương lai, một tương lai có khúc nhạc thần tiên, có hoa tươi chớm nụ, có mây ngàn, chim trắng :

TIN HỒNG

Buổi mai hồng niềm tin yêu thấp sáng
Chim vành khuyên diu gót nhỏ tung tăng
Nắng lao xao đùa môi cười ngát gió
Em tìm về bên nhạc khúc thiên thần
Hoa ươm đẹp như sương sa chớm nụ
E ấp cỏ may dấu mặt thẹn thùng
Trời sáng hồng mây chở chuyện hạnh phúc
Chim trắng bay về yêu dấu gọi tên.
Em kể lễ với mây ngàn chim trắng
Nỗi vui mừng và mơ ước ngày mai
Xin trọn vẹn như cơn mơ trong lệ
Giọt lệ mừng em nhỏ xuống tương lai.

Cỗ Đại (đất Hàn)

● Trương Trung Tâm sống trong một hiện tại đau khổ vì chiến tranh vẫn không luyến tiếc quá khứ, không lo sợ tương lai, trái lại, tin tưởng rằng tương lai sẽ đẹp và những hình ảnh chết chóc bây giờ không còn trong ngày mai tươi đẹp đó. Tâm hăng say tiến bước trong nhạc khúc khởi hành và thúc giục các bạn cùng mình đi tới:

KHỞI HÀNH

Cuối đỉnh mây là chân trời hồng
Chân trời không có bão mưa giông
Hầm chông mìn đạn không còn nữa
Vùng đất mồ hôi sẽ ươm nòng

*

Cuối đỉnh mây là khu vườn tình
Nơi đây không thống khổ điêu linh
Bàn tay người xiết vòng thân ái
Và hát hò vui cảnh thái bình

*

Cuối đỉnh mây là quê diu hiền
Lúa vàng cho đầy ý uyên nguyên
Đồng xanh mượt cỏ đầy hoa trái
Vui ăn mình trong mắt mẹ hiền

*

Cuối đỉnh mây là con đường dài
Con đường hoa gấm mộng tương lai
Mình mang lý tưởng dâng quê mẹ
Diu dắt nhau đi chẳng lạc loài.

*

Ngó đi anh rồi ước mộng lành
Dù chân trời có tận xa xăm
Niềm tin, nhiệt quyết, hành trang đầy
Chuẩn bị rồi ta bước khởi hành.

Trương Trung Tâm (Trung học Thủ Đức)

● Thái độ đẹp nhất về tương lai có lẽ là thái độ mà Nguyễn Nai Mân Côi trình bày dưới đây, thái độ xây dựng tương lai bằng hành động trong hiện tại. Nhận thức rõ ràng tình trạng đổ nát, thiếu thốn của hiện tại, người trẻ với nhiệt tâm, với bàn tay trong sạch nhưng mạnh mẽ, với tình thương dào dạt, nhất quyết làm lại, xây dựng lại, kiến thiết lại mọi đổ nát, mọi thiếu thốn để nhất quyết hướng cuộc đời về một tương lai thật đẹp, tương lai đó được mua bằng cả sức lực và tim óc những người nhiệt huyết và tràn trề yêu thương:

BÀI CHO TƯƠNG LAI

Này đôi tay, này tâm hồn trong trắng
Tôi bước vào cuộc thế trầm luân
Hành trang là môi mắt đơn thuần
Là tiếng nói yêu thương người đồng loại

*

Tôi muốn nói với anh người đi trước
Cho tôi xin được phép với đôi tay
Xây tương lai trong ước vọng lâu dài
Hàn gắn lại những gì anh lỡ phá

*

Niềm ước mơ không có gì mới lạ
Thế hệ này chẳng thiếu kẻ thiện tâm
Và biết bao người đã sống sai lầm
Tôi muốn được một làm người ngay thẳng

*

Nhưng đã dễ cuộc đời là mặt phẳng
Như bài hình thầy mới giảng hôm qua
Nên chỉ xin dòng chữ thấm « An Hoà »
Và nghị lực vượt qua từng cửa hẹp.

*

Tương lai mềm như bài thơ vừa chép
Còn ướt màu mực tim đậm ngày thơ
Này tương lai, ơi cơn gió hững hờ
Đừng vội thổi cho phai màu mực tim.

(Nguyễn Nai Mân Côi)

Ước mơ...

Người trẻ tuy luyến tiếc quá khứ, nhưng đừng trốn tránh hiện tại và hãy hướng về tương lai một cách ý thức, tin tưởng như cô thiếu nữ mắt trong sáng nhìn về đường trước, môi nở nụ cười đầm thắm trước mọi khó khăn và biến những trở ngại trên đường đời thành những cánh hoa tươi tô điểm cho ngày mai thêm đẹp.

QUYÊN DI

LÁNG GIỀNG

(tiếp trang 23)

Liệu bảo con Gấm :

— Ba tao bảo chỉ tại tao hợm mình. Tao chữa rồi. Tao dạy các em tao nữa. Minh ở gần nhà nhau phải chơi với nhau mới vui về chứ. Bà con xa không bằng láng giềng gần mà. Mày có học bài ấy chưa ?

Con Gấm gật đầu, nó lơ đãng nhìn ra ngoài hiên, con Lụa đang chơi chuyền với hai đứa em gái thằng Liệu. Thằng Hào nằm sấp, chống tay lên cằm nhìn u nó chẻ rau.

Gấm nhìn thằng Liệu, đầu nó bị băng một miếng thật to. Gấm nhớ lại vết trầy ở khuỷu tay mình, đã hết đau. Nó nói :

— Ba mày chữa thuốc hay đấy nhỉ ?

Gấm lại nhìn ra tấm bảng có hai chữ Y tá đỏ chói. Nó nghĩ thằng Liệu nói đúng. À không, cô nhân nói đúng. Bà con xa không bằng láng giềng gần.

NGUYỄN THÁI HẢI

ĐÓN ĐỌC TRUYỆN DÀI

Của HOÀNG ĐĂNG CẤP

— Bí mật hơn MẬT LỆNH U ĐỎ

— Ly kỳ hấp dẫn hơn PHO TƯỢNG RỒNG VÀNG

Sẽ xuất hiện trên Tuổi Hoa sau khi NGỤC THẤT GIỮA RỪNG GIÀ chấm dứt.

Lần này. Q.D. lại có vài dòng trả lời chung cùng các bạn, các em :

1) Trong tinh thần mới, Ban Biên Tập sẽ làm việc theo nguyên tắc : « Tập thể chỉ huy, cá nhân phụ trách », do đó mọi quyết định đều là quyết định chung của toàn ban biên tập chứ không phải của riêng thư ký tòa soạn. Công việc cũng được chia đều : Q.D. và anh H.Đ.Cấp phụ trách việc chọn bài vở của các bạn, bài nào cả hai cùng đồng ý chọn đăng là được thu xếp để đăng ngay. Anh Trinh Chí đặc trách phần Đồng Cổ Non, còn vẽ và trình bày lời báo cho sáng sủa mắt mắt là công việc của anh ViVi. Anh Trường Sơn kiểm soát tổng quát.

2) Yêu cầu các bạn gửi bài cho Tuổi Hoa (không bắt buộc) : Nếu có thể được, xin các bạn viết hoặc đánh máy bài trên giấy đánh máy (khổ 21 x 27) và nhớ đánh số trang để Ban Biên Tập tiện sắp xếp và đọc cho mau lẹ.

3) Về việc vô GĐTH và mua báo cũ, báo dài hạn, xin các bạn vui lòng đọc lại phần trả lời chung trong Hộp Thư Tuổi Hoa số 129.

* *

— NGA (Đà Lạt) : Đã chuyển cho anh Trinh Chí rồi.

— NGỌC LIỄU (Kiến Hòa) : Trên Tuổi Hoa đã có người chọn bút hiệu Thái Thụy Ngọc Liễu, em nên chọn bút hiệu khác.

— TRƯỜNG VÂN (Đà Lạt) : Khó mà không khó em ạ, vì bài hay thế nào cũng được đăng. Tên thật của em đẹp lắm, không cần chọn bút hiệu nữa. Đã đọc lý lịch của em.

— LƯU THỊ CẨM HÀ (Huế) : Em đọc điểm đó ở trong phần trả lời chung nhé. Hình vẽ và trình bày sẽ do anh Vi Vi lo, em yên tâm.

— LÝ THỰC QUYÊN (Phan Rang) : Nhận bút hiệu của em. Cuốn « Thiên Hương » của anh Cấp chưa xuất bản mà, em chờ ít ngày nữa đã.

— **NGHIÊM LINH NGHIÊM** (Đà Lạt): Thì em cứ việc «tổng đại» vào, có ai cấm cản gì đâu. Chắc là anh Trinh Chi bận quá mà thư em viết cũng không có hỏi điều gì quan trọng đó thôi. Bài của em đang đọc để xếp loại. Sao em không viết thẳng cho anh Cáp, nhắc cho anh ấy nhớ?

— **ÔNG QUỐC TRÍ** (Sàigòn): Đã ghi tên em vào gia đình TH., còn hình thì dán vào Album rồi.

— **YÊN PHÚ** (Phan Rang): Đây, nhận em vào GĐTH, hết buồn nhé. Thư em viết vui ghê đi. Nhớ cầu nguyện cho Tuổi Hoa, như đã hứa nghe.

— **K.T.X** (Gia định): Đã nhận được thư của em, đang xem. Sao muốn lâu rồi mà bây giờ mới chịu viết về cho anh? Chắc em là bạn của «chú thỏ đế» phải không?

— **THANH LAM** (Tân Sơn Nhất): Đ.C.N. là một phần của Tuổi Hoa, dành riêng cho những em nhỏ, em thích mục đó vì có lẽ em còn nhỏ. Bút hiệu của em dùng được. Nếu muốn viết trong phần ĐCN, em gửi bài cho anh Trinh Chi.

— **TRẦN QUỐC DŨNG** (Thị Nghè): Em đừng lo, anh không trách em vì chuyện ít viết bài đâu, việc học đối các em bao giờ cũng là quan trọng nhất. Cảm ơn lời cầu chúc của em. Bút hiệu dùng được.

Thân mến,
QUYÊN DI

BÀI NHẬN ĐƯỢC:

VĂN.— Huỳnh Công Khanh (2), Trần thị Tâm, Văn văn Sang Khánh Tâm, Hà Chinh, Nguyễn thị Bạch Mai, Bướm Hồng, Trường Thụy, (2), Trang Vy, Tuyết Anh, Mát Nai, Kim Hương, Trúc Thụy Khanh (2), Nguyễn kim Thiện, Phạm hữu Bằng (3), Mộng Loan, My My (Gia định), Hoàng mộng Thanh, Tuyết Trọng, Thương Nhất Anh, Ngọc Nhung, Cúc Hoài Dũng, Lê Ái Quốc, Lê Uyên Hoa, Lê thị Thanh, Kỳ thiện Thuật, Tôn thất Đoan Dương, Một em không ghi tên, Tuyết Hoa, Lam, Lê thị Hồng Vân, Bích Ngọc, Ngô xuân Linh, Sao Hồng, Trầm Trầm Thanh, Ngọc Nữ, Hoài Lan Trinh, Mùi Ngọc, T.N., Thảo Lư, An Thi, Nguyễn Hồng, Nguyễn Nga, Đan Linh, Phương Nam Giao, Đỗ Ngọc Giao.

THƠ.— Thụy Nguyên (2) Hà Thiện Thanh (2) Uyên Nguyên Hoài (2), T.H.T, Đỗ thị Hồng Liên (6), Lá Ngọc (3), Hà Nguyên Thủy (2), Thương Nhất Anh (3), Chó Ngao Du, Hà Loan Nga, Cúc Hoài Dũng, Mân Côi, Nguyễn Thi (2), Nguyễn Hồng, Lê Hoàng, La Chí Hải (3), Giáng Bình (6), Trúc Thụy Khanh (2), Huyền Linh (3), Lê Ái Quốc (3), Tơ, Nguyễn Huyền Hải Sa, Nguyễn thị Hồng (4), Văn Đông Phương, Trương Vũ Minh, Nguyễn Trung, Hàn Ôn Nhiệt, Lê Ngọc Vũ (5), Lê Uyên Hoa (4), Chiêu Lê Quân (2), Huy Cường (2), Phương Nam Giao (2), Tuấn An (3), Ngọc Tiến (2), Sao Mơ V.H. (9), Nguyễn Nga, Hà Vi (3), Đỗ Nguyệt, Hoa Thủy Tiên (2), Áo Trắng Học Trò, Thùy My, Đoan Trang, Thụy Nguyên, Linh Hà.

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp:

- THƯƠNG HƯƠNG
- VĨ NGỌC
- TRANG UYÊN OANH
- THIÊN THANH
- MINH TRANG

*

BÔNG CẢI VÀNG

«... Một ngày lớn khôn trong đêm
Sinh Nhật,
Má sẽ tặng con chùm bông cải
nhỏ xinh... »
Ồ ! Con nhớ... Bây giờ bên liếp
đất,
Lời nói năm nào của Má con mình.
Chiều Bảo Lộc cây đàn xanh mây
lìm
Con không buồn mà cũng thấy
buồn theo
Ơi ! Cô bé... làm gì như tìm kiếm
Xới đất rồi về lưu xá đi thôi.
Con mỉm cười mà nước mắt
rưng rưng,
Chân bước đi mà từng bước ngập
ngừng,
Chùm bông cải chiều nay xinh
xắn quá
Dáng nghiêng nghiêng và nhỏ bé
thật hiền.
Con chợt nhớ về ngày xưa còn bé,
Những buổi chiều theo má tưới
liếp rau,
Chiếc búp sen nước bắn tràn
tung tóe,
Con nghịch đùa cho ướt mặt rồi
lau.
Má cũng dễ giống mùa sau tròng
tiếp,
Bông cải cũng vàng, cũng bé,
cũng xinh...

THƯƠNG HƯƠNG

chiếc đồng hồ của em

● VĨ NGỌC

ĐI học về, thay áo xong em đi rửa tay để ăn cơm. Luôn luôn, em tháo chiếc đồng hồ tay nhỏ để lên đầu kệ sách vì sợ ứt.

Đang lau mặt em chợt nghe tiếng em Hoa la to :

— Rồi, vỡ mất cái đồng hồ !

Em vất nhanh cái khăn lên dây rồi tất tả chạy lên :

— Cái gì, vỡ đồng hồ ai ?

Em Hoa chỉ chiếc đồng hồ đang nằm trong tay mẹ, không nói gì. Chết rồi, chiếc đồng hồ của em bạn ạ !

— Trời ơi, con để tận trên đầu kệ sách lận mà. Sao lại thế ?

Mẹ nhìn em dịu dàng, bà lấy giọng vỗ về :

— Mẹ đi kiếm con dao cau, mẹ đứng dưới vơi lên nên đâu có thấy ! Mà chiếc đồng hồ lại ở trên con dao...

— Rồi, mẹ làm rơi, chắc vỡ !

Em giật mạnh chiếc đồng hồ trên tay mẹ, và khi nhìn mặt kính vỡ

vụn nhiều lần che mờ cả số, em không nhìn nổi nữa :

— Mẹ thật, gì đâu ấy !

Em gân cổ nói thêm một hơi :

— Của con, đấy, mẹ làm vỡ của con rồi. Gì mà lại thế ? Bộ mẹ không nhìn thấy à ? Sao mẹ không gọi con lấy cho, mẹ tìm gì mà đến làm rơi vỡ của con ra ?

Em ném mạnh chiếc đồng hồ lên đệm ghế :

— Đấy ! Hư rồi chứ gì nữa. Chẳng nhúc nhích, vất đi chứ dùng được nữa à ?

Sự tức giận lên đến cực độ, em chẳng biết lễ phép nữa, vớ ngay tập sách đi học về chưa cất, ném tung ra đất, rồi ngồi bệt xuống sàn, khóc như rí !

Mẹ từ nãy vẫn lặng im nhìn em. Em Hoa đang ngấm nghĩa chiếc đồng hồ vỡ trên tay. Em khóc mỗi lúc một « thê thảm » hơn. Mẹ nhẹ nhàng ngồi xuống bên em.

— Thôi con à, để rồi đem sửa chứ có sao. Bây giờ nghe mẹ, nín khóc, đi ăn cơm đã. Có gì mà lại thế!

Em nhìn mẹ cảm tức, khóc to hơn. «Có gì» được à? Đó là chiếc đồng hồ em yêu quý nhất. Nó là kỷ vật duy nhất của người chị đã theo chồng hơn một năm để lại. Em xem như đó là hình ảnh của chị Hai còn ở lại bên em. Nó nhỏ nhắn, yếu ớt nên em yêu nó như yêu con búp bê bé tí của em vậy, bạn có biết không? Nó chạy tốt lắm, ít bao giờ «giở chứng» như chiếc đồng hồ cũ của em. Thế mà bảo em không yêu nó được à? Ai chả biết hư thì sửa, nhưng liệu sửa rồi nó có còn... ngoan như xưa không? Một vết thương dù lành, nhưng làm sao như thuở chưa bị thương tích được? Chiếc đồng hồ yêu quý của em. Trời ơi, nó vỡ rồi bạn à, tội nó, em hôn mẹ quá đi. Tại mẹ, tại mẹ chứ còn ai nữa!

Mặc mẹ năn nỉ, dỗ dành, em bỏ bữa cơm đứng tựa kệ sách khóc tỉ tê mãi. Mẹ đi ăn cơm với em Hoa rồi, vì dù sao mẹ cũng không thể bỏ cơm theo em, mẹ ốm mới dậy đấy mà.

Khóc chán, em tọc mạch mở cửa kệ sách mân mê mấy quyển truyện của em Hoa. Tình cờ lôi đúng quyển «Nụ cười». Quyển sách nhỏ, mỏng dính này em đã đọc rồi, từ lâu. Em cúi đầu nhớ lại nội dung câu chuyện, à, cậu bé tên Hoạt, lúc nào cũng cười — Dù đứng trước những việc... không thể cười được cậu ta cũng cười như thường, vì cậu cho

rằng có nhân mặt, giận hờn thì cũng chẳng thay đổi được việc đáng buồn, thà rằng cười... Ừ, em mến cậu này lắm, em đã cười vì những cái cười của cậu trong câu chuyện... À, cậu ấy chắc nhỏ hơn em, em mười một tuổi rồi, đang học lớp sáu đấy. Em lớn rồi chứ các bạn nhỉ! Ồ, thế mà sao em hư ghê! Chả bao giờ em chịu cười như cậu Hoạt, phật ý tí là la khóc om sòm, ờ, sao em hư thế!

Ồi dào, lúc này sao em hỗn với mẹ nhỉ! Lẽ ra em phải nhìn chiếc đồng hồ vỡ và nói:

— À, mày chết rồi hử? Để mai đem mày đi «làm sống» lại nhé!

Và cười duyên với mẹ một phát chứ nhỉ! Ừ, em làm mẹ buồn, mẹ năn nỉ em nữa chứ! Ồi dà dà, hư quá, hư quá!

Em r hét quyển sách nhỏ vào ngăn kệ rồi đứng lên. Em mỉm cười đi tìm chiếc đồng hồ nhỏ và nói thầm với nó:

(xem trang 58)

NHỮNG BÀI CHO CHỊ NGUYỆT

bài một

trong thơ ầu gọi chị ơi
về cho em trọn trăm lời yêu
thương
đặt em vào ngã thiên đường
hồn nhiên rực rỡ tuổi hồng xinh
lười
reo trong tim ấm cuộc đời
giọng an ủi kín vùng trời thơ
ngây
cho em tất cả tháng ngày
hát ca bên chị tràn đầy niềm vui
cho em ngoan giấc ngọt ngủ
cỏ non lay cánh thơm mùi nguyên
trinh.

bài hai

rồi mai chị bỏ em đi
em dòng sông nhỏ tách rời biển
ư ?
chị ơi thương chị vô bờ
chị cưng em nét ngây thơ dịu
dàng
chị về bên ấy còn thương ?
tuổi em vắng chị nhớ mong trọn
niềm
đôi tay chị dáng ngoan hiền
nuôi dòng sông nhỏ triền miên
ngọt ngào

TRANG UYÊN OANH
Chim trời Nam

BÀI NẮNG HẠ

Chức năng hạ đan vàng trên suối
lóc
Em thơ ngây trong áo trắng nhu
mị
Giò ngập ngừng hôn lên nhẹ rềm
mị
Em bên lên cút đầu trong dáng
nhỏ.

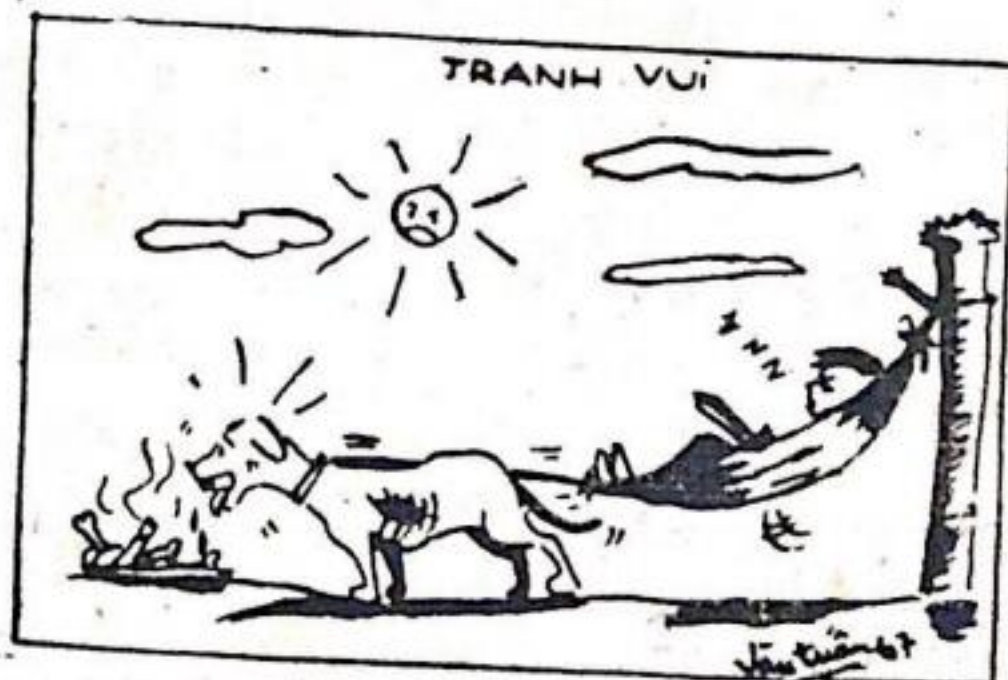
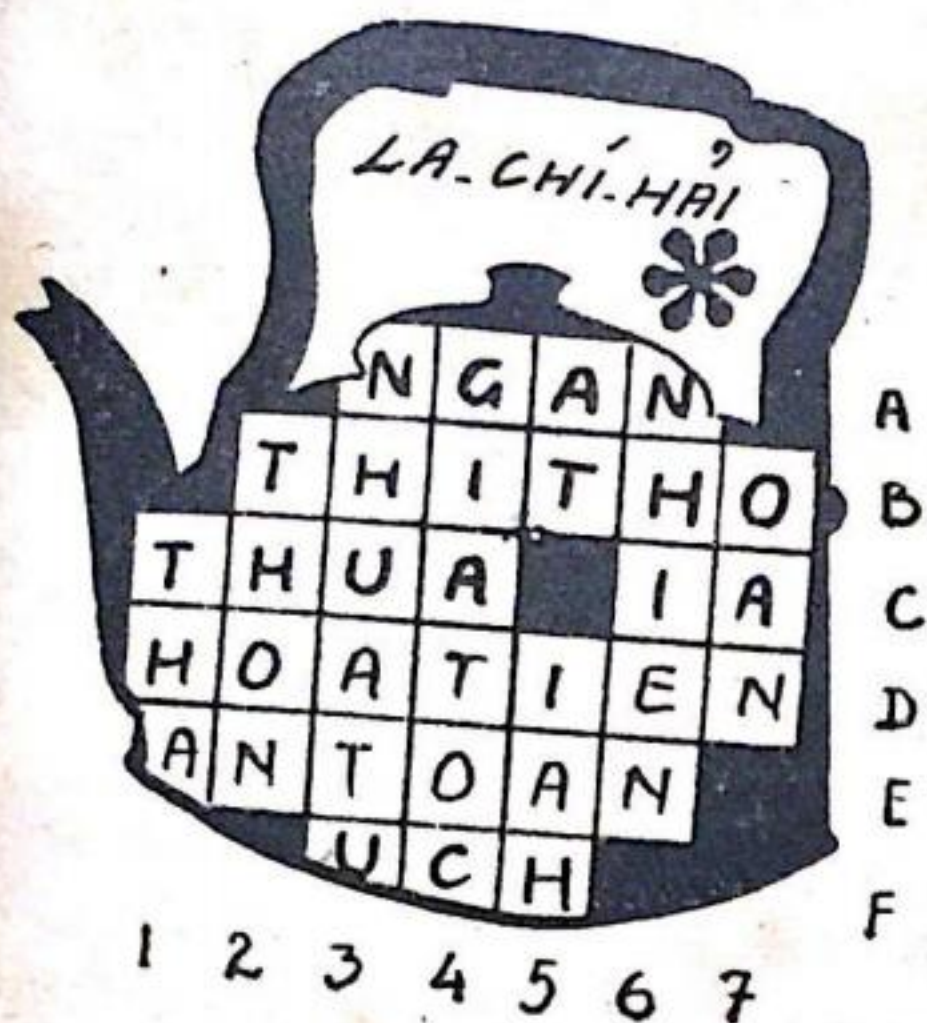
Em cười vang liếng pha lê vụn vỡ
Bước học trò rộn rã thoáng đầu
đầy
Rồi then thùng em giấu mặt bàn
tay
Ôi thế giới mơ nào trong tuổi
nhỏ.

Nắng hạ vàng làm môi em thắm
đỏ
Thuở học trò tô diễm chuỗi ngày
xanh
Tuổi thơ ngây và lóc rối tơ mảnh
Em biết đấy, thời gian đi rất vội.
Vừa sương mai, chiều đã đi vào
lối
Giữ được gì em giữ được gì
không ?
Hay còn đây ngàn thương nhớ
trong lòng
Còn nắng hạ chút lưu tình quá
khứ.

Hạ 70
THIÊN THANH

Kỳ trước

NGÀY 30-5-1970, NHÂN DỊP BÃI TRƯỜNG

tủ sách
TUỔI HOA

Phát hành trên toàn quốc:

DÒNG SỮA MẸ

- Tuyển tập đầu tay, gồm những truyện ngắn ngọt ngào nhất, cảm động nhất và ưng ý nhất của: **TRINH CHÍ**.
- Bìa và phụ bản do VIVI trình bày tuyệt đẹp.
- Là một món quà trang nhã, xinh xắn, đầy ý nghĩa để tặng bạn bè và những người thân yêu.

✱ MINH TRANG

GIỌT NƯỚC MẮT ĐEN

Bé ngồi loay hoay trước bàn trang điểm của chị Ngọc. Ui chao ơi, sao mà nhiều thứ quá như vậy nè, Bé chỉ muốn tìm « cây than » mà chị Ngọc thường vẫn hay vẽ lên mắt ý mà. Trời ơi, cây ấy đen thui hà, thế mà khi vẽ xong Bé thấy mắt chị Ngọc đẹp ghê là, nó mơ huyền, nó sâu sắc, nó... nó... đẹp ghê lắm, Bé chẳng biết phải diễn tả làm sao nữa cơ.

Mỗi lần chị Ngọc đi đâu là Bé lại có mặt bên chị, Bé nhìn chị vẽ mắt tô môi, đánh phấn hồng mà Bé thích ơi là thích. Có lần chị Ngọc thoa một lớp phấn hồng lên má Bé, Bé thích quá chạy tìm Me để khoe ngay, Me nhìn Bé rồi cứ khen mãi, Me bảo má Bé hồng trông như con gái Đà Lạt, xinh và còn dễ thương nữa cơ. Nghe Me nói Bé cứ cười tít mắt lại thôi và như thế mỗi lần chị Ngọc sắp sửa đi đâu Bé lại lảng xảng bên chị. Nào là : « Chị Ngọc để Bé lấy giày cho nhé, chị Ngọc đợi Bé để Bé tìm lược cho chị, chị Ngọc... v...v... » Ấy, phải nịnh như vậy chị Ngọc mới thương, mới cho Bé làm con gái Đà Lạt chứ lý.

Thế nhưng, riết rồi Bé chẳng thích làm con gái Đà Lạt nữa, gì thì gì

Bé vẫn cứ mê « cây than » của chị Ngọc hơn cả. Cây ấy mà vẽ lên mắt cứ gọi là... đẹp như tiên. Mỗi lần nhìn chị Ngọc vẽ Bé chẳng bảo mắt chị Ngọc đẹp như... như... mặt nước hồ thu là gì ? !... Và chị Ngọc lại chẳng bảo đôi mắt là cửa sổ linh hồn cần phải trang điểm cho đẹp đó sao ?... Mà chị Ngọc xấu ghê cơ, chị chỉ chớ Bé làm con gái Đà Lạt chớ chẳng bao giờ chị vẽ « cây than » lên mắt Bé lần nào cả, nhiều lần Bé muốn xin chị vẽ thử cho Bé nhưng mà Bé hồng dám, nói ra ngộ nhờ chị Ngọc nói Bé mới bậy lớn mà thích làm dáng có mà xấu hổ chết.

Hôm nay Bé thấy chị Ngọc vừa định đi đâu thế là Bé vội ngồi sà xuống gần bên chị để nhìn chị trang điểm. Ấy, không phải nhìn suông thế đâu nhá, Bé đã có sẵn kế hoạch rồi đấy. Này nhá : Bé để ý xem chị Ngọc vẽ làm sao và cất « cây than » ở đâu ? Để chút nữa khi chị Ngọc đi rồi Bé sẽ... bắt chước theo ấy mà. Thế nhưng nãy giờ Bé tìm mãi mà không thấy nó đâu cả. Quái lạ ! Hồng biết chị ấy cất ở đâu mà bí mật ghê là ? !... Tại Me đấy, Bé đang « quan sát tình hình » thì Me lại gọi ra cho cái bánh, đến khi Bé trở vô thì chị Ngọc đã sửa soạn xong và chẳng

biết chị ấy để « cây than » ở đâu !... Bé tức ghê là, mà lỗi cũng tại Bé cơ, mới nghe tiếng Me gọi Bé đã ba chân bốn cẳng chạy ra ngay, quên cả « kế hoạch » đã dự định. Chao ơi sao mà Bé tham ăn thế không biết ? ! A, đây rồi ! « Nó » nằm cạnh lọ nước hoa mà nãy giờ mắt cứ để đâu đâu ấy. Mau, Bé phải về mau mới được, chị Ngọc mà về bây giờ thì có mà chết. Bé mở to mắt nhìn vào gương, tay cầm « cây than » đưa lên mắt, ôi chao sao mà tay Bé run thế này ? chắc là Bé cảm động quá đấy. « Cây than » vừa chạm vào mí mắt Bé vội nhắm ngay mắt lại, sao mà nước mắt ở đâu chảy ra thế này ? !... Eo ơi, đau mắt ghê là, sao Bé thấy chị Ngọc vẽ dễ ghê ấy. Ba phút rồi năm phút trôi qua, Bé loay hoay mãi vẫn chưa xong mà nước mắt thì cứ thay nhau ràn rụa, khuôn mặt Bé lúc này thật bi đát, màu đen dính lem nhem ; hai cửa sổ linh hồn sao mà chả đẹp tí nào cả, nó đậm đen, đen thui !... hồng có long lanh, sâu thẳm như mắt chị Ngọc mà

nó lại có vẻ như là mắt của những người thức khuya có quầng thâm vậy hà. Mà nước mắt Bé sao lại...

— Bé, phá gì của chị đó ?

Thôi chết rồi, chị Ngọc đã về và đang nhìn Bé, Bé sợ quá vội cúi gằm mặt xuống. Chị Ngọc đi đến gần rồi hốt hoảng :

— Thôi chết rồi, ai cho Bé phá của chị như vậy ?

Và nhìn ra cửa, chị tiếp :

— Me ơi, Me vô mà coi con gái út của Me nè.

Có tiếng Me chạy vào : « Gì thế con ? » Trời ơi, Me và chị Ngọc mà « phát giác » ra bộ mặt Bé lúc này thì có mà xấu hổ chết đi ấy. Bé lo quá, sao Bé lại ung khóc ghê là. Liếc nhìn thấy Me đến gần Bé vội ôm chầm lấy Me, giấu mặt vào lòng Me. Thế nhưng... Me chẳng thông cảm cho Bé tí teo nào cả, Me nâng mặt Bé lên !... Thôi rồi, nước mắt Bé sắp sửa « xuống đường » tới nơi.

— Eo ơi, sao mặt Bé lem luốc thế này ?

— Thôi hết chỗ nói rồi, Me coi Bé nó phá, nó lấy viết chì vẽ mắt của con vẽ tùm lum ra mặt kia.

Chị Ngọc ác ghê là, Bé xấu hổ quá đi mất và tự nhiên Bé òa lên khóc ! Tiếng chị Ngọc chột cười to :

— Me ơi, xem Bé khóc nước mắt đen thui hà Me ! Ngộ quá !

Bé vội nhìn vào gương, ô hay ! nước mắt Bé chẳng trong veo như thủy tinh mà sao nó lại có màu đục đục, đen đen. Bé đứng ngẩn người quên cả khóc (!), những giọt nước của trận « mưa nhè » vẫn còn rơi xuống đôi má lem luốc, những giọt nước mắt đen chì lạ !...

MINH-TRANG
(Áo Trắng — Sài Gòn)

Cánh nhạn đồng hồ

— PHẠM HỮU QUANG (Thốt Nốt). — 1) Vì lý do kỹ thuật, tập thơ « Tim non » chưa xuất bản được em ạ. 2) Em có thể viết thư cho Trần Ngọc Hưởng theo địa chỉ tòa soạn, anh sẽ chuyển hộ cho. 3) Bài của em được đây, anh sẽ đăng một ngày gần đây. Lần sau, em đừng viết hai bài trên cùng một trang giấy nhé!

— BÉ PHONG UYÊN (Huế). — Ủ! Bé phải học bài cho thuộc, làm bài cho xong rồi mới được viết bài cho ĐCN thì mới xứng đáng là bé ngoan cơ. Bài của bé viết tiến bộ lắm đấy, khi nào rảnh gửi về cho anh nhé! Mỗi lần có bài đăng, anh đều gửi báo cho Bé mà. Có lẽ tại ông Bưu điện « đùa giai » anh em mình đấy, bé đừng giận anh, tội nghiệp anh nha!

— NGUYỄN THỊ THIÊN (Huế). — Rất tiếc TC không biết điền chữ gì cho hợp nghĩa, nên không thể biên thư riêng cho Thiên được. TC ngoài 20 tuổi, Thiên muốn gọi bằng gì cũng được. Cảm ơn Thiên đã dành cho những cảm tình tốt đẹp nhất.

— VIÊN KHANH (Biên Hòa). — Chú đã nhận được thư cháu rồi. Cháu có làm gì đâu mà bảo chú tha lỗi cho cháu. Cháu cần cố gắng hơn nữa, có ngày sẽ được toại nguyện. Đã chuyển lời hỏi thăm của cháu đến các chú và các chị ấy rồi.

— PHẠM THỊ DIỄM PHÚC (Đà Lạt). — Anh đã nhận được đầy đủ bài vở của bé. Đã chuyển bài thơ « Nguyên cù » cho anh Q. Di và lá thư kia cho chú Hoàng đăng Cặp rồi.

TRINH CHÍ

chiếc đồng hồ của em (tiếp trang 53)

— Này, này, mày có đau lắm không? Đợi đây mẹ ta sẽ đi làm « thuốc » cho mày nhé, mày sẽ sống lại và ta sẽ mang mày đi học như thường, hí?

Em cất chiếc đồng hồ vào hộp tủ rồi đi xuống bếp, em gọi nhỏ nhỏ:

— Mẹ à, mẹ ơi!

— Gì đấy?

Mẹ đi lên vừa cười vừa hỏi. Em ôm chân mẹ:

— Mẹ đừng giận con nhé. Mai

mẹ đi sửa đồng hồ cho con nghe mẹ? Ủ, nó hư quá lắm, sao nó nhảy xuống đất cho... què đi, mẹ nhỉ?

Mẹ cười dòn:

— À, cái con bé này hay ho nhỉ! Trong một phút em thấy bầu trời chợt xanh như màu thương yêu trong mắt mẹ. Mẹ cười, em cũng cười. Mẹ vui, em vui. Chỉ tội chiếc đồng hồ của em, chắc nó đang rên trong hộp tủ, buồn nhỉ?...
VĨ NGỌC

Hộp Thư Quản Lý

Ban Quản lý thân mến thông báo cùng bạn đọc: trong tình trạng khó khăn chung của làng báo hiện tại, Tuổi Hoa rất chật vật về vấn đề giấy in báo, giá giấy đang từ 380đ một ram nay vọt lên 830đ và còn có thể tăng lên nữa.

Trước tình trạng này, nhiều tờ báo đã phải tăng giá bán từ lâu để có thể tồn tại. Riêng Tuổi Hoa vẫn cố gắng chịu đựng để bạn đọc có được một món ăn tinh thần bổ ích mà giá không quá đắt. Tuy nhiên đến nay sự cố gắng âm thầm này không thể tiếp tục được nữa, Tuổi Hoa thấy rằng cần phải nhận được sự ủng hộ và thông cảm của bạn đọc mới có thể đứng vững và đều đặn đến tay các bạn.

Tuổi Hoa tin tưởng bạn đọc đều đồng ý cho làng thêm mỗi số bán 5đ, vì từ lâu giữa Tuổi Hoa và các bạn vẫn có một niềm thông cảm sâu xa, nhất là trong những hoàn cảnh khó khăn. Với sự thông cảm này, Tuổi Hoa sẽ giữ nguyên được hình thức để yêu và nội dung đôi dào; đó cũng là động lực giúp Ban Biên tập cố gắng không ngừng.

Vậy kể từ số 132, Tuổi Hoa sẽ bán với giá 25đ một số: một năm báo cho đọc giả dài hạn là 600đ, miền Trung và cao nguyên 640đ; giá ủng hộ 700 trở lên.

Những bạn đọc đã đóng tiền mua báo dài hạn và có biên lai niên khoá 69-70 (với giá cũ 480đ và 520đ) xin vui lòng cho điều chỉnh lại, nghĩa là rút lại hoặc trả thêm đủ số tiền ghi trên kể từ số 132, tháng 7-1970. mong các bạn lưu ý để tránh tình trạng bị gián đoạn trong việc nhận báo.

Xin chân thành cảm ơn

Quản lý tạp chí Tuổi Hoa
VÔ VĂN HỮU

ĐÃ PHÁT HÀNH

TUỔI TRĂNG TRÒN tập 2 **của QUYÊN DI**

- Cuốn sách được các bạn trẻ mong đợi ngay sau khi đọc xong Tuổi Trăng Tròn tập 1.
- Cuốn sách của các bạn trẻ yêu thích đời sống vui tươi, hồn nhiên, trong sạch nhưng cao thượng, can đảm, hăng hái.
- Nhẹ nhàng, trong sáng, vui tươi, lời cuốn hơn tập 1.
- Bìa của Vi Vi, cơ sở Tuổi Hoa đảm nhận phần ấn loát.

tủ sách TUỔI HOA

Giá 20 đ.
Miền Trung và Cao nguyên T.P. Giá 21 đ.